

Ενοριακή

ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ

Έτος Η΄
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2009
Άριθ. Φύλλου 82

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
01. Ὁ Μακαριώτατος εὐλόγησε τὴν Ἔνορία μας (π. Πασχάλης Γρίβας)	87
02. Νανοτεχνολογία καὶ ἄκρα ταπείνωση! (π. Β.Θ.Β.)	90
03. Κλῆρος καὶ λαός νά ἐξετάσουμε τὴν χρηστοθή- θειά μας (π. Γεώργιος Χάας)	93
04. Οἰκονομαχία καὶ στρεψόδοκοι παραλογισμοὶ (Νιννέτα Βολουδάκη)	97
05. Γολγοθᾶς (π. Ἡλίας Φρατσέας)	99
06. Πρόγραμμα Ἱ. Ἀκολουθιῶν Μ. Ἑβδομάδος	100
07. εἶναι προσπλυτισμός τό μάθημα τῶν θρησκευτι- κῶν; (Μαριάννα Λαιξινού)	102
08. Ποιός διαμορφώνει τό γούστο τῶν παιδιῶν μας; (Μαρίνα Διαμαντῆ)	105
09. Κάθε χώρα χρειάζεται ἕναν τέτοιο ἡγέτη! (Νιννέτα Βολουδάκη)	108
10. Δέν εὐθύνεται ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἔνωση πού ἡ Ἑλλάδα ἔγινε ξέφραγο ἀμπέλι	109
11. Ἱερατικές κλίσεις καὶ τὰ παιδιά τοῦ Ἱεροῦ Βήματος	112
12. Ὁσιακὴ κοίμησις τῆς κατηχήτριας μας Αἰκατερίνης Γιάκα (π. Πασχάλης Γρίβας)	113
13. Πρὸς τό Περιοδικό «ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΘΥΛΟΓΙΑ» (Ἀνθὶ Τσέλιου)	114
14. Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Γαράντι Ἱ. Καργάκου	115
15. Ἐνοριακὲς βιδήσεις	115

ἐνοριακὴ ΘΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)
Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα- Τ.Κ. 106 80
Τηλέφωνο:2103612449 - Fax: 2103627037

www.agiosnikolaosasklipiou.gr

Ἐπεύθυνος Συντάξεως:

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Εἰς μνήμην

Νικολάου Χαρίση

Ἡ Οἰκογένειά του

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΕΥΛΟΓΗΣΕ ΤΗΝ ΕΝΟΡΙΑ ΜΑΣ!

Μεγάλη εύλογία άπειέλεσε για τήν ένορία μας ή έπίσκεψη του Μακαριωτάτου Άρχιεπισκόπου Άθηνών και πάσης Έλλάδος κ.κ. Έρωνούμου του Β'. Ό Ποιμενάρχης μας ήρθε για πρώτη φορά στον Ναό μας, στον Κατανυκτικό Έσπερινό, τήν Β' Κυριακή των Νηστειών (15η Μαρτίου 2009), ήμέρα κατά τήν όποία ή Έκκλησία μας τιμά τον Άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά, Άρχιεπίσκοπο Θεσσαλονίκης.

Άπό τον Δεσποτικό Θρόνο του Ναού μας χοροστάτησε στήν Άκολουθία του Έσπερινού, ένώ ό χορός των Ίεροψαλτών έψαλλε τά κατανυκτικά τροπάρια μελωδικά και μέ ρυθμό. Τόν Θεϊό Λόγο κήρυξε ό Πρωτοπρ. Βασίλειος Γεωργόπουλος μέ θέμα: « Όρθοδοξία και αίρεση μέ βάση τήν διδασκαλία του Άγίου Γρηγορίου του Παλαμά».

Στήν συνέχεια ό ύπεύθυνος του Ναού μας Πρωτοπρ. Βασίλειος Βολουδάκης προσφώνησε τον Μακαριώτατο, έκφράζοντας τήν ιδιαίτερη χαρά όλων για τήν παρουσία του στήν ένορία μας. Υπογράμμισε τον βαθύτατο σεβασμό και τήν εκτίμηση του κλήρου και του λαού προς τό πρόσωπό του, λόγω του εκκλησιαστικού ήθους και τής σεμνής και άπέριτης πολιτείας του. Προσέθεσε μάλιστα ότι όλος ό πιστός λαός έπιθυμεί νά άσπασθει τό χέρι του διότι έλαβε μεγάλη παρηγορία και πνευματική άνάπαυση άπό τήν σίαση πού κράτησε στήν κρίσιμη για τήν Έκκλησία μας περίοδο πού προηγήθηκε και έχει τήν βεβαιότητα ότι θά εύρη τον τρόπο νά τακτοποιήσει

κατά Θεόν τό ζήτημα πού σκανδάλισε καί σκανδαλίζει τόν πιστόν λαό, δεδομένου ὅτι ἡ κάθαρση τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ καλύτερος ἀντιαιρετικός ἀγώνας.

Κλείνοντας τήν προσφώνησή του ὁ π. Βασίλειος προσέφερε ὡς πνευματικό δῶρο στόν Μακαριώτατο, εἰς ἔνδειξιν βαθυτάτης τιμῆς πρὸς τό πρόσωπό του, ἕνα ἱερό ἐπιγονάτιο μέ χρυσοκέντητη τήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἔτσι ὥστε φορώντας το μαζί μέ τήν Ἀρχιερατική του στολή νά ἐνθυμεῖται καί νά προσεύχεται γιά τήν ἔνορία μας.

Ὁ Μακαριώτατος ἔλαβε τό ἱερό ἐπιγονάτιο, ἐνῶ ὁ πιστός λαός πού εἶχε κατακλύσει τόν Ναό, ζέσπασε αὐθόρμητα σέ χειροκροτήματα φωνάζοντας τό «Ἄξιος». Ὁ συνταξιούχος ἱερεὺς τῆς Ἐνορίας μας π. Νικόλαος Φίλιας ἀπήγγειλε ἕνα ἐμπνευσμένο ποίημα πρὸς τιμὴν του καί στήν συνέχεια ὁ Μακαριώτατος συγκινημένος εὐχαρίστησε γιά τήν ὑποδοχή καί τά καλά αἰσθήματα τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ πρὸς τό πρόσωπό του. Ἐξέφρασε τόν θαυμασμό του γιά τήν ἀρχοντιά καί τήν ὁμορφιά τοῦ συγκροτήματος τοῦ Ναοῦ, ἐσωτερικά καί ἐξωτερικά, ὁμορφιά πού ἀπεικονίζει, ὅπως εἶπε χαρακτηριστικά, τόν ἐσωτερικό κόσμο τῶν ἔνοριτῶν. Ἐτόνισε στήν συνέχεια ὅτι κρίσεις πάντοτε ὑπῆρχανε καί θά ὑπάρχουνε στήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας ἀλλά ἔχει μεγάλη σημασία ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ὑπερβαίνει κανεῖς τήν κάθε κρίση. Πρὸς τήν κατεύθυνση αὐτή τῆς ὑπέρβασης, συμπλήρωσε, μᾶς βοηθοῦν πάρα πολύ οἱ δύο παραβολές τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀσώτου υἱοῦ καί τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη. Ὅλοι κατανοήσαμε τήν μεγάλη σημασία πού ἤθελε νά ἀποδώσει ὁ Μακαριώτατος στήν Μετάνοια, διότι ὅταν κανεῖς μετανοεῖ γιά τίς ἀσωτίες καί τίς ἁμαρτίες του, τότε ξεπερνάει τήν κρίση καί θεραπεύονται οἱ πληγές του, διότι ἡ Ἐκκλησία ἀγκαλιάζει καί περιθάλλει τόν μετανοιωμένο καί ἐπιστρέφοντα ἄσωτο πού ζητᾶ συγχώρηση.

Μετά τό τέλος τοῦ Ἐσπερινοῦ πλῆθος πιστῶν ζήτησε νά φιλήσει τό χέρι καί νά πάρει τήν εὐχή τοῦ Μακαριωτάτου. Στό κέρασμα πού δόθηκε στό Ἀρχονταρῆκι τοῦ Ναοῦ μας ὁ Μακαριώτατος εἶχε τήν εὐκαιρία νά ἀναφερθεῖ σέ ἕνα θαυμαστό γεγονός πού ζοῦμε οἱ πιστοί μέσα στόν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Ὅτι ἐνῶ δέν γνωρίζομαστε μεταξύ μας, νομίζουμε καί νοιώθουμε ὅτι εἴμαστε γνωστοί ἀπό χρόνια. Αἰσθανόμαστε ἐπίσης μιᾶ ζεστασιά πού δέν τήν βρίσκει κανεῖς στά κοσμικά περιβάλλοντα. Στήν Ἐκκλησία, πρόσθεσε, ἡ ἐπικοινωνία μέ τόν Θεό δέν εἶναι ἰδεολογία ἀλλά σχέση προσωπική, καί ὅταν ζεῖς ἕνα γεγονός καί τό χαίρεσαι, τότε τό μεταδίδεις καί στούς ἄλλους.

Τέλος, μέ ἀφορμή τήν παρουσία ἑνός φίλου τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῆς ἔνορίας μας, τοῦ γνωστοῦ καλλιτέχνη κ. Πείρου Φυσσούν, ὁ Μακαρι-

ώτατος εἶπε ὅτι, ὅπως ὁ κ. Φυσοῦν ἔχει τό χάρισμα τῆς ἀπαγγελίας ἔτσι καί κάθε ἄνθρωπος ἔχει τό χάρισμά του. Αὐτό τό χάρισμα δέν πρέπει νά τό κρατάει ὁ καθένας γιά τόν ἑαυτό του καί νά τό ἀπολυτοποιεῖ, θεωρώντας ὅτι εἶναι τό καλύτερο, ἀλλά νά τό θέτει στήν ὑπηρεσία τῶν ἄλλων, νά τό ἐκκλησιαστικοποιεῖ, ὥστε νά γίνεται κτῆμα ὄλων. Μέ αὐτά τά λόγια καί ἀφοῦ εὐχαρίστησε εὐγενικά γιά τήν φιλοξενία, ἀνεχώρησε ὁ σεπτός Ποιμενάρχης μας ἀπό τήν Ἑνορία μας.

Κατά κοινή ὁμολογία ἡ παρουσία τοῦ Μακαριωτάτου ἀνάμεσά μας ἦταν περισσότερο παρουσία Πνευματικοῦ Πατέρα, τοῦ σεμνοῦ Ποιμένα καί τοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ, παρά τοῦ ἔχοντος τήν διοικητική ἐξουσία Ἄρχιεπισκόπου.

Εὐχόμεστε ὀλόψυχα, ὁ Θεός διά πρεσβειῶν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Νικολάου, Ἄρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ Θαυματουργοῦ, νά χαρίζει στόν Μακαριώτατο φώτιση καί φρόνηση ὥστε, σιούς δύσκολους καιρούς μας, πού προβλήματα καί προκλήσεις σκανδαλίζουν καί ἐξοργίζουν τόν πιστό λαό μας, νά δίδει πάντοτε τίς κατά Θεόν ἀρμόζουσες λύσεις, καί μέ τήν στάση καί τό ἦθος του νά ἀναπαύει τίς συνειδήσεις τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι προσβλέπουν στό πρόσωπό του μέ ἐμπιστοσύνη καί χρησιές ἐλπίδες.

Ἱερωνύμου τοῦ Μακαριωτάτου καί Θεοπροβλήτου Ἄρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος πολλά τά ἔτη!

π. Πασχάλης Γρίβας

ΝΑΝΟΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΑΚΡΑ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ!

Τί είναι η Νανοτεχνολογία; « Η Νανοτεχνολογία ή Νανοεπιστήμη είναι ο κλάδος της επιστήμης που προσπαθεί να δημιουργήσει νέα υλικά (ανά)διατάσσοντας τα άτομα ή μόρια ή οργανώνοντάς τα σε λειτουργικές μικροομάδες. Είναι κάτι που θεωρείτο τεχνολογικά ακατόρθωτο πριν μία εικοσαετία, έγινε όμως έφικτό μετά τό 1980».

Τόν όρισμό αυτόν, όπως και τίς πληροφορίες, που ακολουθούν, μάς έδωσε ο κ. Βασίλειος Πετρούλας, διδάκτωρ Φυσικός, μέ τό σπουδαίο άρθρο του «**Τί είναι η Νανοτεχνολογία;**», που δημοσιεύθηκε στό τεύχος 466, Φεβρουάριος 2009, του φοιτητικού και έπιστημονικού περιοδικού «**Η Δράσις μας**», (έκδοση του Όρθοδόξου Συλλόγου Ίεραποστολικής Δράσεως “Ο Μέγας Βασίλειος”).

« Η Νανοτεχνολογία φιλοδοξεί να φέρει επανάσταση στην τεχνολογία. Μέ τη βοήθεια της Νανοτεχνολογίας θά μικρύνουμε και άλλο τούς υπολογιστές και θά αύξησουμε την χωρητικότητα και την ταχύτητά τους. Θά κατασκευάσουμε πολύ έλαφρά και συγχρόνως πολύ ισχυρά υλικά, π.χ. αυτοκίνητα που θά ζυγίζουν 50 κιλά κ.ο.κ.», γιατί «...όταν οί διαστάσεις ενός αντικειμένου γίνουν πάρα πολύ μικρές, μικρότερες από 10^{-4} mm (νανοκλίμακα), τότε ισχύουν οί νόμοι της Κβαντικής Φυσικής και έμφανίζονται νέες άπροσδόκητες ιδιότητες. Άδιαφανή υλικά (χαλκός) γίνονται διαφανή. Άδρανή υλικά (πλατίνα) αποκτούν χημική δραστικότητα (καταλύτες). Σταθερά υλικά (άλουμίνιο) γίνονται εύφλεκτα. Στερεά (χρυσός) μετατρέπονται σε υγρά. Μονωτικά υλικά (πυρίτιο) γίνονται καλοί άγωγοί του ήλεκτρισμού κ.ο.κ.»

* * *

Όλες αυτές οί πληροφορίες της Φυσικής επιστήμης ασφαλώς

καί εἶναι μιά ἐπανάσταση γιά τήν τεχνολογία, ὅμως, πρωτίστως εἶναι μιά ἀπόλυτη δικαίωση καί ἐπισφράγιση τῆς θεολογίας, δηλαδή σύγχρονη ἐπιστημονική ἐπαλήθευση τοῦ παναληθοῦς λόγου τοῦ Θεοῦ! Εἶναι μιά ἐπιστημονική ἐπιβεβαίωση —ἀφοῦ θέλουμε τόσο πολύ τίς ἐπιστημονικές ἐπιβεβαιώσεις— ὅτι ἡ ταπείνωση, ἡ σμίκρυνση τοῦ «ὄγκου» τῆς ἐγωπαθείας μας, εἶναι ὁ μοναδικός τρόπος γιά τήν ἀπόλυτη ἀξιοποίηση καί τελειοποίηση τοῦ καθενός μας.

Ἡ σύγχρονη Φυσική μᾶς ἐρμηνεύει τή θεολογία, ἀφοῦ σήμερα ἔχουμε γίνει περισσότερο ὑλικοί παρά πνευματικοί, καί μᾶς δίνει παραδείγματα ἀπό τόν αἰσθητό κόσμο γιά νά καταλάβουμε ἀπό τά θαυμαστά ἀποτελέσματα τῆς συστολῆς καί σμικρύνσεως τῶν ὑλικῶν στοιχείων, τήν ἀσύγκριτη μεταμόρφωση πού θά τελεσιουργηθῇ στήν ψυχή καί στό σῶμα μας μέ τήν κατά Θεόν καλλιέργεια τῆς ταπεινώσεως.

Μέ τήν κατά Θεόν ταπείνωση ἀφαιροῦνται ἀπό τήν ψυχή μας «πάντα τά βδελύγματα αὐτῆς καί πᾶσαι αἱ ἀνομίαι αὐτῆς» (Ἰεζεκιήλ 11,18) καί ἀρχίζει ἡ ἀξιοποίησή της. Τότε, ἀρχίζουν νά ἰσχύουν ἄλλοι νόμοι, ἄλλης λογῆς. Οἱ ὑπέρ φύσιν νόμοι.

Ὅπως, δηλαδή, μέ τήν σμίκρυνση τῶν ἀντικειμένων στά μέτρα τῆς ναοκλίμακας ἀπελευθερώνονται ἄγνωστες μέχρι τότε, «νέες ἀπροσδόκητες ιδιότητές» τους καί εἶναι πιά ἀνεπαρκῆς ἡ κλασική Φυσική γιά τήν περιγραφή καί παρακολούθησή τους, γι' αὐτό ἀναλαμβάνουν τήν ἐπιστάσια «οἱ νόμοι τῆς Κβαντικῆς Φυσικῆς», ἔτσι καί ὁ ἄνθρωπος μέ τήν ἐπίγνωση τῆς ἀμαρτωλότητος καί τῆς μικρότητός του καί τή συμμόρφωσή του μέ τίς Ὁδηγίες τοῦ Θεοῦ, ἀναπτύσσει βαθειά καί μόνιμη σχέση μέ τόν Χριστό καί τελεσιουργεῖται μυστικά καί ἀθόρυβα, ἀλλά πραγματικά, ἡ ἀρμονική ἀναδιάταξη τῆς ψυχῆς του, παραμερίζονται οἱ φυσικοί νόμοι, καί λειτουργεῖ πλέον μέσα του, ὁ νόμος τῆς Θείας Χάριτος.

Τώρα πιά, Ὁ Ἴδιος ὁ Θεός ἐργάζεται μέσα στίς εὐλογημένες ψυχές, πού θά ἀγαπήσουν αὐτήν τήν σωτήρια πνευματική ἐργασία. Ἀναλαμβάνει ὁ Ἴδιος τήν καρδιά τους καί τήν μεταποιεῖ μέ τήν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπό πέτρινη σέ σάρκινη. Εἶναι δικά Του τά λόγια πού τό ἐπιβεβαιώνουν: **«Καί δώσω αὐτοῖς καρδίαν ἑτέραν καί πνεῦμα καινόν δώσω ἐν αὐτοῖς**

καί ἐκσπάσω τήν καρδίαν τήν λιθίνην ἐκ τῆς σαρκός αὐτῶν
καί δώσω αὐτοῖς καρδίαν σαρκίνην· ὅπως ἐν τοῖς προστάγμασί
μου πορεύωνται καί τά δικαιώματά μου φυλάσσωνται καί
ποιῶσιν αὐτά· καί ἔσονται μοι εἰς λαόν καί ἐγώ ἔσομαι αὐτοῖς
εἰς Θεόν» (Ἰεζ. 11,19-20).

Ἄν, ὅπως μᾶς διδάσκη καί ἀποδεικνύη ἡ Κβαντική Φυσική,
τά ἀδιαφανῆ ὑλικά, σάν τόν χαλκό, γίνονται μέ τήν «νανοποίησή»
τους διάφανα, καί τά ἀδρανῆ ὑλικά, σάν τήν πλατίνα, ἀποκτοῦν
χημική δραστηκότητα, πῶς εἶναι δυνατόν νά μήν πιστέψουμε ὅτι
μέ τήν κατά Θεόν ταπείνωση, καί διάφανοι θά γίνουμε, γιά νά
εἴμαστε δεκτικοί τοῦ Θεοῦ Φωτισμοῦ καί κατακάθαροι ἀπό κάθε
μολυσμό «σαρκός καί πνεύματος» καί ἀνάλαφροι καί ἐνεργοί καί
δραστήριοι γιά κάθε καλό ἔργο;

* * *

Ἄν ὁ Θεός ἀπό τήν ἀγάπη Του γιά τά πλάσματά Του ἔχει
ἐνσπεύρει σέ ὅλη τήν Κτίση τόν λόγο Του. Ἔτσι, καί ἂν ἀκόμη
σιωπήσῃ ὁ θεολογικός λόγος, ἐξ αἰτίας τῆς ὀκνηρίας μας, «καί οἱ
λίθοι κεκραύξονται»! Ἡ Κτίση θά κραυγάζῃ θεολογοῦσα!

Εἶναι, λοιπόν, καιρός νά σκύψουμε μέ ταπείνωση στά ἔργα
τῶν χειρῶν τοῦ Θεοῦ γιά νά διαπιστώσουμε πόσα θαυμαστά ἐπιτελεῖ
μέ τά ἄφουκα δημιουργήματά Του γιά νά μᾶς ἐλκύσῃ στό δικό Του
ῥυθμό. Γιά νά μᾶς ἀποδείξῃ μέ κάθε τρόπο ὅτι ἡ Κτίση ὅλη ἔγινε
κατ' εἰκόνα δική μας, πού εἴμαστε κατ' εἰκόνα Του, καί νά μᾶς
καλέσῃ ἡ Μεγαλωσύνη Του σέ μιά ἀγία ἐνότητα μέ Ἐκεῖνον καί
μέ τό Βασίλειό μας, πού εἶναι ἡ Δημιουργία Του, νά κατεργασθοῦμε
μέ τήν δική Του ἀνυπερβλήτη ἐπιστημοσύνη τή σωτηρία μας.

Εἶναι θαυμαστή ἡ ἀνεξικακία καί ἡ Ἄκρα Ταπείνωση τοῦ
Κυρίου καί Θεοῦ μας. Δέν μᾶς ἀποπαίρνει γι' αὐτήν τήν ἔπαρσή μας.
Μᾶς ἀνέχεται, ἀφοῦ θεοποιήσαμε τήν ἀνθρώπινη ἐπιστήμη, νά
ψηλαφοῦμε μέ καχυποψία τά ἔργα Του γιά νά δοῦμε ἂν μᾶς εἶπε
ἀλήθεια. Περιμένει, ὅμως, νά δείξουμε καί ἡμεῖς, ποιοί τελικά
εἴμαστε...

π. Β. Ε. Β.

ΚΛΗΡΟΣ ΚΑΙ ΛΑΟΣ ΝΑ ΕΞΕΤΑΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΧΡΗΣΤΟΘΕΙΑ ΜΑΣ

Η Ἐκκλησία μας με τὴ Μεγάλῃ Σαρακοστῇ μᾶς προετοιμάζει γιὰ τὴ συμμετοχή μας στὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ μᾶς προβάλλει τὰ παραδείγματα Ἀγίων ἀνθρώπων ποὺ ἔλαμψαν με τὴ μετάνοια, τὴ διδασκαλία, τὸ ἦθος καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν πολιτεία τους. Παράλληλα μ'αὐτὸ ἀκοῦμε στὶς Ἱερές Ἀκολουθίες αὐτῆς τῆς περιόδου κάθε μέρα πολλὲς φορές τὴ μικρὴ σὲ ἕκταση, ἀλλὰ πλούσια σὲ νοήματα Εὐχὴ τοῦ Ἀγ. Ἐφραΐμ «Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας, φιλαρχίας καὶ ἀργολογίας μὴ μοι δῶς...».

Συγχρόνως ἡ Ἐκκλησία μᾶς διδάσκει δείχνοντάς μας καὶ τὸ παράδειγμα πρὸς ἀποφυγὴν, τὸν Ἰούδα τὸν δόλιον. Ὅλα τὰ παραδείγματα, τὰ θετικὰ καὶ τὰ ἀρνητικὰ, τὰ πρὸς μίμησιν καὶ τὰ πρὸς ἀποφυγὴν λαμβάνονται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὅλα μᾶς χρειάζονται. Εἶναι κατὰ κάποιον τρόπο τὰ δύο “πόδια” ποὺ μᾶς ἐξασφαλίζουν τὴν ἰσορροπία στὸ βᾶδισμα. Μᾶς χρειάζεται νὰ μάθουμε, τί πρέπει νὰ ἀποφύγουμε καὶ τί εἶναι ὠφέλιμο γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ γίνουμε ἐνάρετοι. Ὁ Ὅσιος Ἐφραΐμ γνωρίζοντας αὐτὴ τὴν ἀνάγκη μας, ἀπεύχεται τὰ πάθη καὶ εὐχεται γιὰ ἀπόκτηση τῶν ἀντιστοίχων ἀρετῶν: «Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης χάρισαί μοι, τῷ σῷ δούλῳ.»

Φέτος, ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου κατάφερε νὰ μᾶς παραλύσῃ τὸ ἓνα πόδι, ἐπειδὴ ἀσχολούμενοι ὅλοι μὲ τὰ παραδείγματα πρὸς ἀποφυγὴν δὲν μᾶς μένει χῶρος καὶ χρόνος νὰ ἀσχοληθοῦμε με τὴν πνευματικὴ μας καλλιέργεια. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς παραπλάνησης θὰ ἦταν νὰ πλησιάζαμε κουτσαίνοντας τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, πηδῶντες μὲ τὸ ἓνα πόδι.

Σὰν νὰ μὴ ἔφθανε αὐτὸ, προσπαθοῦν κάποιοι νὰ μᾶς ἀλλοιώσουν τὰ κριτήρια, χαρίζοντες ἀμνηστειάν στοὺς “Ἰουδες” τῆς ἐποχῆς μας προκαλοῦντες ἔτσι κάταγμα καὶ στὸ δεῦτερο “πόδι”. Τί μᾶς μένει τώρα νὰ κάνουμε; Νὰ περιμένουμε σὰν τὸν παράλυτο παραπονούμενοι ἔξω ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλῳάμ νὰ μᾶς σπρώξῃ κάποιος γιὰ νὰ δοῦμε τὴν Ἀ-

νάσταση τοῦ Κυρίου; Ὁχι!

Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ καθόμαστε μοιρολατρικά. Ὑπάρχει ἔξοδος ἀπὸ τὴ μизέρια καὶ δὴ σὴ σωστὴ ἱεράρχηση τῶν πραγμάτων: Πρῶτον νὰ ἀποκτήσουμε σωστὰ κριτήρια, σωστὴ ὄραση τῶν πραγμάτων. Διάκριση, ὄχι κατάκριση, καί, πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ διορθώσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας μετὰ κριτήρια τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὅπως διαπιστώνουμε, σὴν πνευματικὴ ζωὴ δὲν ὑπάρχουν πρῶτα καὶ δεύτερα, σημαντικὰ καὶ ἀσήμαντα, ἀλλὰ ὅλα ἔχουν τὴ θέση τους καὶ πρέπει ὀργανικὰ καὶ ἁρμονικὰ νὰ συνεργασθοῦν. Ἔτσι ἐνδυναμώνονται τὰ δύο “πόδια”, τὰ ὁποῖα εἶναι ἡ σωστὴ θεωρία καὶ ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῆς.

Πῶς μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθῆ αὐτό; Μὲ ὁδηγὸ τὴν εὐχὴ τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ καὶ τὰ ὅσα διευκρινίζει ὁ Ἅγ. Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης σὸ σύγγραμμά του «Χρηστοθήεια τῶν Χριστιανῶν».

«Πνεῦμα ἀργίας μὴ μοι δῶς». Τὶς φοβερὲς συνέπειες τῆς ἀργίας μᾶς τὶς περιγράφει ὁ Ἅγ. Νικόδημος μετέτοια ἀκρίβεια, σὰν νὰ φωτογράφιζε τὴν ἐποχὴ μας: «Τοῦτο λέγω ἡξεύρωντας ὁ διάβολος, τί ἐμπχανεύθη· ἔρριψε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς τωρινοὺς Χριστιανούς, καὶ μάλιστα τοὺς ἄρχοντας καὶ πλουσίους, εἰς τὴν ἀργίαν τῶν χειρῶν καὶ εἰς τὴν ἀμέλειαν. Ὅθεν (ἔξω ἀπὸ ὀλίγους) ἄλλο οὔτοι δὲν κάμνουσιν ὄλην τὴν ἡμέραν, παρὰ νὰ στωλίζωνται, νὰ πηγαίνουν εἰς τὰ θέατρα καὶ εἰς τὰ παζάρια, νὰ μανθάνουν τί κάμνει ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, νὰ λαμβάνουν ἀπὸ διάφορα μέρη καινούργιες εἰδήσεις περὶ τῶν βασιλείων, νὰ παίζουν χαρτιά, ντάμας, μάγκαλα καὶ ἄλλα ὅμοια παιγνίδια, νὰ τρώγουν καὶ νὰ πίνουν καὶ νὰ εὐφραίνωνται λαμπρῶς, νὰ ἐξοδεύουν πολὺ διάστημα τῆς ἡμέρας εἰς ἕνα μαλακὸν ὕπνον, ἐπάνω εἰς περωτὰ καὶ παχέα στρώματα καὶ νὰ ζῶσι μίαν ζωὴν, ὄχι Χριστιανικὴν, ἀλλὰ ἐθνικὴν, ὄχι ἰδίαν τῶν λογικῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ κτηνώδη καὶ χοιρώδη καὶ ἰδίαν τῶν ἀλόγων ζώων, ἄχρηστοι διὰ τὸν ἑαυτό τους, καὶ πολλῶ μᾶλλον ἄχρηστοι διὰ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς των· καὶ ἔτσι μετὰ τὸ μέσον τῆς ἀργίας, ὄχι μόνον ἐμποδίζει τοὺς τοιοῦτους Χριστιανούς ὁ διάβολος ἀπὸ τὴν ὠφέλιμον καὶ καλὴν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ προσέτι τοὺς γεμίζει ἀπὸ πολλὰ κακὰ καὶ διάφορα πάθη καὶ ἁμαρτίας, τὰς ὁποίας ἡ ἀργία ἔχει συνήθειαν νὰ διδάσκη τοὺς μαθητὰς τῆς, καθὼς λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ τοῦ σοφοῦ Σειράχ· "πολλὴν κακίαν ἐδίδαξεν ἡ ἀργία" (Λόγος Η').

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος μιλάει ἰδιαίτερα γιὰ τοὺς ἄρχοντες καὶ πλουσίους, ἐπειδὴ αὐτοὶ ἔχουν μιὰ πρόσθετη δυσκολία νὰ καταλάβουν

αὐτὲς τὶς συνέπειες τῆς ἀργίας, ἐπειδὴ γι' αὐτοὺς ἡ καλοπέραση γίνεται αὐτοσκοπὸς καὶ δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη ἐργασίας γιὰ νὰ ἐξασφαλίζουν τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ἄλλοι ἄνθρωποι ἐν τούτοις δὲν μποροῦν νὰ ἐπιβιώσουν ἐν ἀργίᾳ, ἀλλὰ υἰοθετοῦν ὡς ἰδανικὴ τὴν κτηνώδη καὶ χοιρώδη ζωὴ, καὶ γι' αὐτὸ ἀντικαθιστοῦν τὴν ἀργία μὲ τὴν περιέργεια, μεταχειρίζοντες κλεψιῆς, δολιότητα καὶ πλεονεξία γιὰ τὴ γρήγορη καὶ ὅσο τὸ δυνατὸ ἄκοπη ἀπόκτηση χρημάτων.

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ζητᾷ ἀπὸ τὸν κάθε Χριστιανὸ ἰδιαίτερα τιμιότητα στὴν ἐργασία του καὶ στὶς ὑποχρεώσεις του ἐναντι τῶν ἐργοδοτῶν, ἀκόμα καὶ ἂν αὐτοὶ δὲν εἶναι Χριστιανοί: «... πόσῳ μᾶλλον ἐσεῖς οἱ μαῖστορες καὶ τεχνίται χρεωστεῖτε νὰ μὴ κλέπετε ἀπὸ τοὺς οἰκοκυρίους ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους δουλεύετε. Ἄλλὰ νὰ φυλάπετε εἰς αὐτοὺς κάθε πίστιν καὶ ἀδολότητα, κἂν Ἑβραῖοι εἶναι, κἂν Ὁθωμανοί, κἂν Ἀρμένιοι, κἂν Λατῖνοι, κἂν ἄλλοι ἐθνικοὶ καὶ αἰρετικοί· διότι ἐὰν κλέπετε ἀπὸ αὐτοὺς, γίνεσθε αἴτιοι, ὄχι μόνον νὰ κατηγοροῦν οἱ Ἑθνικοὶ καὶ νὰ λέγουν, πὼς ὅλοι κοινῶς οἱ Χριστιανοὶ εἶναι κλέπαι, ἀλλὰ καὶ νὰ βλασφημοῦν τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τί λέγω; Καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν δεσπότην Χριστὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν γίνεσθε αἴτιοι νὰ βλασφημοῦν οἱ Ἑθνικοὶ μὲ τὰς κλεψίας αὐτὰς ὅπου τοὺς κάμετε. Πόσῳ δὲ κόλασιν ἔχει ἡ ἁμαρτία σας αὕτη, ἀδύνατον εἶναι διὰ λόγου νὰ τὴν παραστήσω.»

Μᾶλλον φθάνει ὁ Ἅγ. Νικόδημος στὸ σημεῖο νὰ λέει ρητὰ ὅτι ἕνας ἐργάτης τῆς παρανομίας ἀρκεῖ γιὰ νὰ ἀμαυρώσῃ τὴν γενικὴ εἰκόνα τῶν χριστιανῶν στὰ μάτια τῶν καλαρῶν στὴν πίστη: «Διὸ παρακαλῶ σας, ἀδελφοί μου ἠγαπημένοι, φυλαχθῆτε δι' ἀγάπην Θεοῦ, νὰ μὴ δίδετε αἰτίαν σκανδάλου, ὄχι μόνον εἰς τοὺς ὁμοπίστους σας Χριστιανούς, ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον οὐδὲ εἰς τοὺς ἄλλοπίστους καὶ ἐθνικούς, ἐπειδὴ κανένα ἄλλο πρᾶγμα τόσον δὲν βλάπτει τὴν ἰδικὴν μας πίστιν καὶ θρησκείαν, ὡσὰν τὸ νὰ δίδουν οἱ Χριστιανοὶ αἰτίαν καὶ ἀφορμὴν νὰ σκανδαλίζωνται οἱ Ἑθνικοί... Ἐπειδὴ αὐτοί, ὅταν ἴδουν ἕνα μόνον τεχνίτην ἀπὸ ἐσᾶς νὰ κλέψῃ ἢ ἄλλην δολιότητα καὶ ἁμαρτίαν παραμικρὰν νὰ κάμῃ, εὐθὺς ἀκονοῦσι τὴν γλῶσσαν τοὺς κοινῶς ἐναντίον ὄλων τῶν Χριστιανῶν, καὶ τὴν κακίαν τοῦ ἐνός, τὴν προσκολλοῦν εἰς ὅλον τὸ γένος τῶν Ὁρθοδόξων. Καὶ δὲν στέκονται ἕως ἐδῶ, ἀλλὰ διὰ τὴν κακίαν τῶν Χριστιανῶν καὶ τῶν δούλων, τολμοῦν νὰ βλασφημοῦν καὶ τὸν κοινὸν Δεσπότην Χριστόν.»

Αὐτὰ λέγει ὁ Ἅγ. Νικόδημος γιὰ τοὺς Χριστιανούς ἐργάτες καὶ

τεχνίτες. Ἄν αὐτὰ ἰσχύουν γιὰ τὸν κάθε Χριστιανὸ ἐργαζόμενο ὡς μέλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς κοινωνίας, πόσο μᾶλλον ἰσχύουν γιὰ τοὺς κληρικούς καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισκόπους, οἱ ὁποῖοι βρίσκονται καὶ σὲ περίοπτη θέση. Ἐπομένως τὸ ἴδιο παράπτωμα ποικίλει ὡς πρὸς τὴ βαρύτητά του ἀπὸ διαπράξαντα σὲ διαπράξαντα. Ἄλλη βαρύτητα ἔχει γιὰ ἓνα λαϊκό, ἄλλη γιὰ ἱερωμένο καὶ ἄλλη γιὰ ἐπίσκοπο, ὅπως μᾶς λέγει μὲ πολὺ γλαφυρὰ λόγια ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης: «Τὸ μὲν παίειν τοῖς ὑπηκόοις τελοῦντα δεινόν, τὸ δὲ τὸν ἱερώμενον δεινότερον· τὸν δὲ τὴν ἀρχιερωσύνην κεκληρωμένον πάντων δεινότατον· ὄσφ γὰρ ταῖς τιμαῖς προὔχουσι, τοσοῦτ' καὶ τὸ ἀμάρτημα· Εἴ γὰρ καὶ τὸ αὐτὸ εἴη, ἀργαλεώτερον γίνεται, οὐ τῆ φύσει, ἀλλὰ τῆ ἀξία τοῦ δράσαντος μετρούμενον.»

Τόσο ξεκάθαρα εἶναι τὰ πράγματα, ἀλλὰ παρὰ ταῦτα προσπαθοῦν μερικοὶ νὰ μᾶς τὰ παρουσιάζουν πολὺπλοκα καὶ ἄλυστα. Ἄν λέγῃ ὁ Ἅγ. Νικόδημος, ὅπως προαναφέραμε, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ περιγράψῃ μὲ λόγια τὴν κόλαση ἢ ὁποία περιμένει τὸν δόλιο ἢ πλεονέκτη τεχνίτη, καὶ ἂν λέγῃ ὁ Ἅγ. Ἀπόστολος Παῦλος σὴν Α΄ Κορινθ. «Οὐκ οἴδατε ὅτι ἄδικοι βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι», εἶναι δυνατόν ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας νὰ μὴ συνειζονται; Ὅπως βλέπουμε, εἶναι δυνατό. Ἀλλὰ αὐτομάτως θέτουν τὸν ἑαυτὸ τους ἐκτὸς Ἐκκλησίας, ἐκτὸς τῆς Χάριτος, ἄρα ὑπάγονται σὸν Νόμο, σὴν Παλαιὰ Διαθήκη, καί, συνεπῶς σὸ ποινικὸ δίκαιο, τὸ ὁποῖο ὁ Θεὸς ἔχει ἀναθέσει σὴν Πολιτεία.

Δὲν προσφέρει τίποτα νὰ κρυβόμαστε: Κληρικός, καὶ δὴ ἐπίσκοπος ποὺ περιμένει νομικὴ συμβουλὴ ἢ συγκάλυψη τῆς Πολιτείας σὲ θέματα ποὺ ἄπονται τῆς Χρηστοθήειας ἔχει ἤδη αὐτοκαθαιρεθῆ.

Ἐπ' αὐτὴ τὴν ἔννοια γιὰ τὸν πιστὸ λαὸ τῆς πατρίδος μας πράγματι ἡ ὑπόθεση ἔχει τεθεῖ σὸ ἀρχεῖο. Γι' αὐτὸ δὲν δεχόμαστε νὰ ἀσχοληθοῦμε ἄλλο μὲ τὸ θέμα αὐτό. Ἐλάχιστος χρόνος μᾶς ἀπομένει νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὴν προετοιμασία μας γιὰ τὴ συμμετοχὴ μας σὲ τὰ Πάθη καὶ σὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, νὰ λάβουμε τὸ Ἅγιον Φῶς τοῦ Ἀναστάσιος Κυρίου καὶ νὰ τὸ τοποθετήσουμε «ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ἵνα φέγγῃ πᾶσιν τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ».

Ἐὰν θέλουν μερικοὶ, νὰ κρυφθοῦν «ὑπὸ τὸ μῦθον» καὶ νὰ πράττουν ἀθεόφοβα τὰ ἔργα τοῦ σκοτίου, παρ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοὺς ἔχει θέσει «εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ», εἶναι ἀπλὰ δική τους ἢ ἐπιλογὴ, ἀλλὰ καὶ δικές τους οἱ συνέπειες.

π. Γεώργιος Χάας

ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑ ΚΑΙ ΣΤΡΕΨΟΔΙΚΟΙ ΠΑΡΑΛΟΓΙΣΜΟΙ

Στήν Κυριακάτικη έκδοση τῆς ἔφημερίδας ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ὑπάρχει ἡ “Δεύτερη σελίδα” (Ὅντως δεύτερη. Πολύ, μά πολύ δεύτερη!). Σ’ αὐτή τή δεύτερη σελίδα, ὡς ἀπό ἄμβωνος, ὁ κ. Ἀντώνης Καρκαγιάννης, ὁ ἐκδότης τῆς ἔφημερίδας, ἔχει ἀναλάβει στά δύο τελευταῖα φύλλα (22 καί 29 Μαρτίου 2009), νά μᾶς ἀναλύσει ἱστορικά καί θεολογικά τό φαινόμενο τῆς Εἰκονομαχίας, μέ τήν ἀλάθητη αὐθεντία τουλάχιστον δέκα παπῶν!

Στερημένος ἀπό οὐσιαστική ἱστορική καί θεολογική κρίση, ὁ κ. ἐκδότης, ὠθεῖται ἀπό ἓνα καί μοναδικό κίνητρο: Τό μένος του ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ἐκκλησιαστικῶν προσώπων καί τῆς κάθε εἴδους ἐκφράσεως τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Τά ἱστορικά στοιχεῖα μπορεῖ ὁποιοσδήποτε νά τά διαβάσει στά ἱστορικά βιβλία καί, γιά ἐκείνη τήν ἐποχή, ὑπάρχουν ἀρκετοί καί ἔγκυροι χρονογράφοι. Ἡ προσωπική ἐμπάθεια, ὁμως, ἐγκλωβίζει τή διανοητική ἰκανότητα τοῦ ἀνθρώπου καί τόν ἀναγκάζει νά ὀδηγεῖται στά συμπεράσματα πού ἀπαιτεῖ ἡ μικρονοητικότητά του καί μόνο.

Εἶναι σάν νά ἔχεις ἓνα τεράστιο πίνακα ζωγραφικῆς μπροστά σου, κι ἐσύ παίρνεις ἓνα κομματάκι ἀπ’ αὐτόν τόν πίνακα καί τό κοιτάξεις μέ τίς ὄφρες, τό ἐξετάξεις ἀπό ἐδῶ, τό ἀναλύεις ἀπό ἐκεῖ, κάθεις καί γράφεις τίς ἀναλύσεις σου, φωνάζεις κι ἄλλους νά σοῦ ποῦν κι αὐτοί τί βλέπουν, κι ἂν συμφωνοῦν μαζί σου, συγκρίνεις τό κομματάκι σου μέ ἄλλα κομματάκια ἀπό ἄλλους πίνακες, τά περιγράφεις καί σέ ἄλλους ἀδαεῖς, τῶν ὁποίων ἡ ὄραση περιορίζεται ἀπό τό ἴδιο μένος καί –τελικά– ὁ πίνακας παραμένει ἀθέατος, γιατί ὁ θεατής του χάθηκε στή λεπτομέρεια. Αὐτό ἐκφράζει ὁ λαός μέ τήν παροιμία του: «Στραβός σέ πέτρα ἔκατσε, κι ἐκεῖ εἶν’ ὁ κόσμος ὅλος!».

Ὁ κόσμος τοῦ κ. Καρκαγιάννη εἶναι τό μῖσος του γιά τήν Ἐκκλησία. Τό μένος του εἶναι τό ἴδιο μένος πού ὀδήγησε ὅλους τούς εἰκονομάχους αὐτοκράτορες νά θελήσουν νά ὑποτάξουν τήν Ἐκκλησία στήν ἐξουσία τους. Γιατί, ἡ εἰκονομαχία, οὐσιαστικά, αὐτό ἦταν: Ἡ πάλη τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας νά καθυποτάξει τήν πνευματική κυριαρχία τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ θρίαμβος τῆς Ἀλήθειας καί τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως καί ζωῆς, βέβαια, ἦταν μιά ἡχηρή ἦττα τῶν εἰκονομάχων αὐτοκρατόρων, μιά ἦττα πού ἐξακολουθεῖ νά πληγώνει τούς ὁμοϊδεάτες τους, σάν τόν κ. Κ. ἀκόμη καί μετά ἀπό τόσους αἰῶνες. Γι’ αὐτό καί, στήν παραζάλη τῆς ἦττας του, ὁ ἐν λόγω κύριος προσπαθεῖ νά ἐκμεταλλεῖται τόν ἄμβωνα πού τοῦ παραχωρεῖται,

γιά νά περιγράψει τήν παραζάλη του.

Δέν νομίζω ὅτι ἀξίζει τόν κόπο νά ἀσχοληθεῖ κανείς νά ἀπαντήσῃ ἱστορικά στόν κύριο ἐκδότη. Θά εἶναι ματαιοπονία. Καί γιά νά μὴν τόν ἀδικήσω, φτάνει νά σᾶς ἐκθέσω ἓνα ἀπό τὰ ἱστορικά του συμπεράσματα. Γράφει: «Εἶναι ἓνα ἐρώτημα κατά πόσο ἡ εἰκονομαχία, πού ἀπό τήν πρώτη στιγμή εἶχε ἀντίπαλο τόν Πάπα, ἀποτελέσῃ τό προοίμιο τοῦ μεγάλου Σχίσματος μεταξύ ἀνατολικῆς καί δυτικῆς Ἐκκλησίας, τό ὁποῖο σέ σημαντικό βαθμό καθόρισε τήν ἐξέλιξη καί τὰ πεπρωμένα τῆς Ἀνατολῆς».

Ἀπ' αὐτά τὰ λόγια, τί συμπέρασμα βγάζετε ἐσεῖς; Ὅτι ὁ Πάπας, δυσσαρεστήθηκε μέ τήν ἀναστήλωση τῶν εἰκόνων καί, γι' αὐτό προετοιμάστηκε τό Σχίσμα. Ἔτσι δέν ἐννοεῖται; Ὁ Πάπας ὅμως ἦταν ἀπ' τήν ἀρχή ἀντίθετος μέ τούς εἰκονομάχους αὐτοκράτορες, ἄρα ἡ ἀναστήλωση τῶν εἰκόνων τόν βρῆκε σύμφωνο, συνεπῶς ἡ Δυτική Ἐκκλησία θά ἔπρεπε νά ἔρθῃ πύκνῳ κοντά μέ τήν Ἀνατολική καί ὄχι νά ἀποσχισθεῖ.

Τά κείμενα τοῦ κ. ἐκδότη τῆς Καθημερινῆς, εἶναι γεμᾶτα ἀπό τέτοιου εἴδους στρεψόδικους παραλογισμούς, κι ἐμεῖς, ἀκόμα κι ἂν εἶχαμε τό χῶρο καί τό χρόνο, δέν ἐπρόκειτο νά δώσουμε σημασία καί νά τούς σχολιάσουμε. Τό μόνο σχόλιο πού θεωρήσαμε ἀπαραίτητο νά κάνουμε, ἦταν ἡ ἐπιστολή πού στείλαμε στόν κ. Κ. καί τήν ὁποία σᾶς παραθέτουμε:

«Ἀγαπητέ κύριε Καρκαγιάννη.

Θέλω τόσο πολύ νά σᾶς εὐχαριστήσω γιά τήν καθυστερημένη -μά τόσο καθυστερημένη- ἐρμηνεία σας γιά τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας.

Γιατί, κύριε Ἀντώνη μου, μᾶς τήν καθυστερήσατε τόσο πολύ; Νά καθόμασθε τόσα χρόνια νά σαπίζουμε στό διάβασμα, ἐμεῖς οἱ ἀνόητοι, νά προσπαθοῦμε νάμποῦμε στό πνεῦμα καί τή νοστοροπία τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐποχῶν πού πέρασαν, ἐνῶ εἶναι τόσο ἀπλό, τόσο ξεκάθαρο, τόσο αὐτονόητο! Θά ἀρκοῦσε νά διαβάζαμε τό φωτισμένο ἄρθρο σας: Δύο λόγια ξεκάθαρα, σαφέστατα, δύο ἀφορισμοί καί -πάφ! ἀφορίστηκαν ὅλα τὰ "κουμάσια" πού τόλμησαν νά σᾶς συγχίσουν, κύριε Ἀντώνη μου!

Νά μή σᾶς ἔχω διαβάσει πύκνῳ πρῖν! Καί καλά ἐγώ, ἡ ἄσημη, ἡ ἀσήμαντη, ἡ ἀνώδυμη. Ἄμ' ἐκεῖνος ὁ Steven Runciman, κύριε Ἀντώνη μου, νά ζήσει καί νά γράφει καί νά πεθάνει χωρίς νά σᾶς διαβάσει! Πόσο ἠλίθιος μπορεῖ νά εἶναι κανείς;

Νά μή πιάσω δέ, τώρα στό στόμα μου ἐκείνους τούς πανύβλακες πού τόλμησαν νά γράψουν τήν ἱστορία τοῦ καιροῦ τους, χωρίς νά περιμένουν νά γεννηθεῖτε Ἐσεῖς -ἡ Ἱστορία προσωποποιημένη!- γιά νά τούς μάθετε τί ἔπρεπε νά γράψουν καί πῶς ἔπρεπε νά τό γράψουν. Ἀκοῦς ἐκεῖ νά τολμοῦν νά ὀνομάσουν τόν Λέοντα Ἰσαυρο, τή στιγμή πού Ἐσεῖς δέν εἴσατε σίγουρος ὅτι καταγόταν ἀπό τήν Ἰσαυρία! Ἀκοῦς νά ὀνομάσουν τόν Κωνσταντῖνο κοπρώνυμο, ἐπειδή κόπρισε μέσα στή κολυμβήθρα τήν ὥρα πού βαπτιζόταν, ἐνῶ Ἐσεῖς ἔχετε ἀντίρρηση! Ἔτσι εἶναι ὅμως οἱ παπάδες οἱ σκοταδιστές:

Βιάζονται νά τά γράψουν όλα τόν καιρό πού γίνονται, προτού προλάβουν νά γεννηθοῦν οἱ Φωτισμένοι καί, κυρίως, Ο ΦΩΤΙΣΜΕΝΟΣ, Ἐσεῖς, κύριε Ἀντώνη μου!

Ἄσε πιά τήν ἀγανάκτηση πού μέ ἔπασε ὅταν διάβασα: «Οἱ προφήται ὡς εἶδον, οἱ ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ διδάσκαλοι ὡς ἐδογματίσαν, ἡ οἰκουμένη ὡς συμπεφρόνηκεν, ἡ χάρις ὡς ἔλαμψε, ἡ ἀλήθεια ὡς ἀποδέδεικται, τό ψεῦδος ὡς ἀπελήλαται, ἡ σοφία ὡς ἐπαρρησιάσατο, ὁ Χριστός ὡς ἐβράβευσεν. Οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν...»

Ἀκοῦτε, κύριε Ἀντώνη μου, τόλμησαν καί τολμοῦν νά λένε ὅτι ὅλη ἡ οἰκουμένη συμφώνησε, τή στιγμή πού Ἐσεῖς, κύριε Ἀντώνη μου, διαφωνεῖτε!!! Αἴσχος!!!

Νά εἶστε καλά, κύριε Ἀντώνη μου, νά συνεχίζετε μέ τήν ἴδια μετριοφροσύνη, τήν ἴδια νηφαλιότητα, τήν ἴδια ἀντικειμενικότητα καί τόν ἴδιο φωτισμό, νά μᾶς ἀνοίγετε τά μάτια, νά μᾶς δείχνετε τήν ἱστορία μας, ὄχι ὅπως τήν ἔγραψαν οἱ παπᾶδες οἱ ὑποκριτές, ἀλλά ὅπως μᾶς τή γράφετε Ἐσεῖς ὁ εἰλικρινής, Ἐσεῖς ὁ φωτισμένος, Ἐσεῖς πού τά ξέρετε όλα.

Θά ἔλεγα φτοῦ νά μή σᾶς ματιάσουμε, ἀλλά αὐτά εἶναι παπαδίστικες κουβέντες –μακριά ἀπό μᾶς!

Μέ ταπεινές εὐχαριστίες,
ἡ ἔκθαμβη ἀναγνώστριά σας,
Νινέττα Βολουδάκη»

Νινέττα Βολουδάκη

ΓΟΛΓΟΘΑΣ

Σέ προδίδουμε ξανά μέ ὑπουλα φιλιά, Μέ τυφλή ἀδιαφορία καί μέ τεμπελιά.
Σέ φραγγελώνουμε μέ λόγια ἀπρεπῆ, Σέ χαστουκίζουμε μέ θηριόμορφη ὀργή.
Σέ ποτίζουμε μέ τῆς πικρίας τό χυμό, Τῶν κακῶν ὀρέξεων καί τῶν καταστροφῶν.
Σέ καρφώνουμε στής ἀδικίας τόν σταυρό, Μέ τῆς ἀδελφοκτονίας τά καρφιά.
Ἐνα ἄλλο στέφανο πλέκουμε ξανά, Ἄλλά μέ τῶν πατέρων τήν ἀρά.
Βάλλοντάς τον σιό ματωμένο μέτωπό Σου. Μά παρόλα ταῦτα Σύ, Κύριε, ἀτάραχος,
Ἐμμένεις στήν ἥρεμη Σου προσευχή:

«Σπλαγχνίσου, Πάτερ, ἐπ' αὐτούς.
Δέν ξέρουνε τί κάνουν»!

Θεοδοσία Μοναχί
ZORICA LATCU

Μετάφραση: π. Ἡλίας Φρασιέας

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

I. ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ Μ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΒΑΪΩΝ Πρωΐ : Θ. Λειτουργία **7⁰⁰ π.μ.**
 Ἀπόγευμα : Ἀκολουθία Ἑσπερινοῦ **6⁰⁰ μ.μ.**
 Βράδυ : Ἀκολουθία Νυμφίου **7⁰⁰ μ.μ.**

Μ. ΔΕΥΤΕΡΑ Πρωΐ : Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία **7⁰⁰ π.μ.**
 Ἀπόγευμα : Μ. Ἀπόδειπνον **6⁰⁰ μ.μ.**
 Βράδυ : Ἀκολουθία Νυμφίου **7⁰⁰ μ.μ.**

Μ. ΤΡΙΤΗ Πρωΐ : Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία **7⁰⁰ π.μ.**
 Ἀπόγευμα : Μ. Ἀπόδειπνον **6⁰⁰ μ.μ.**
 Βράδυ : Ἀκολουθία Νυμφίου **7⁰⁰ μ.μ.**

Μ. ΤΕΤΑΡΤΗ Πρωΐ : Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία **7⁰⁰ π.μ.**
 Ἀπόγευμα : Ἀκολουθία Εὐχελαίου **5³⁰ μ.μ.**
 Βράδυ : Ἀκολουθία Ἰ. Νιπῆρος **7⁰⁰ μ.μ.**

Μ. ΠΕΜΠΤΗ Πρωΐ : Α΄ Θ. Λειτουργία σὸ Παρεκκλήσιο
 τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου **6³⁰ - 8³⁰**
 : Β΄ Θ. Λειτουργία σὸν Ναὸ τοῦ
 Ἁγίου Νικολάου **8⁰⁰ - 10³⁰**
 Ἀπόγευμα : Ἀκολουθία τῶν Ἁγ. Παθῶν . **6³⁰ μ.μ.**

Μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Πρωΐ : Ἀκολουθία τῶν Μ. Ὁρῶν **8⁰⁰ π.μ.**
 : Ἑσπερινὸς Ἀποκαθλώσεως: **10⁰⁰ π.μ.**
 Βράδυ : Ἀκολουθία Ἐπιταφίου..... **7⁰⁰ μ.μ.**
 Ἔξοδος Ἐπιταφίου **9¹⁵ μ.μ.**

Μ. ΣΑΒΒΑΤΟ Πρωΐ : Θ. Λειτουργία **8⁰⁰ - 10³⁰**

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Μ. ΣΑΒΒΑΤΟ Βράδυ : Ἀκολουθία Ἀγίου Φωτός: **11 μ.μ.**

Ὁρθρος Ἀναστάσεως : **12 μ.μ.** τὰ μεσάνυκτα

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ Ὁρθρου ἡ Ἀναστάσιμη Θ. Λειτουργία.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΑΣΧΑ Ἀπόγευμα : Ἑσπερινὸς τῆς Ἀγάπης **6³⁰ μ.μ.**

ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ:

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ **7³⁰ π.μ.**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ **6⁰⁰ μ.μ.**

ΤΡΙΤΗ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ:

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ **7³⁰ π.μ.**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ **6⁰⁰ μ.μ.**

ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ:

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ **7³⁰ π.μ.**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ **6⁰⁰ μ.μ.**

ΠΕΜΠΤΗ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ:

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ **7³⁰ π.μ.**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ **6⁰⁰ μ.μ.**

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ:

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ **7¹⁵ π.μ.**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ **6⁰⁰ μ.μ.**

ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ:

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ **7³⁰ π.μ.**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ **6⁰⁰ μ.μ.**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ: Θὰ τελεσθῆ Μία Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.

**ΟΙ ΙΕΡΕΙΣ, ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ, ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΜΑΣ ΚΑΙ
ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΜΑΣ ΕΥΧΟΝΤΑΙ ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΝΑ ΛΑΜΠΡΥΝΗ
ΜΕ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΤΗΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ, ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΚΑΙ
ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΖΩΗ ΜΑΣ**

ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΣΜΟΣ ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ;

Αέν «πρέπει» όλοι νά γίνουν Όρθόδοξοι μέ τό ζόρι, θέλουν δέ θέλουν: Πραγματικά, ό καθένας έπιλέγει τή ζωή του καί είναι ύπεύθυνος γιά αὐτήν άπέναντι στόν έαυτό του, (μέ έξάιρεση τή γονεϊκή εϋθύνη, γιανί εἴμαστε ύπεύθυνοι γιά/καί (σ)τά παιδιά μας γιά άρκετά χρόνια άπό τή ζωή τους- μέχρι νά αναλάβουν μόνοι/ες τους).

Ή αλήθεια όμως είναι ότι είναι έξοργιστικό νά κατηγοροϋν όλο και περισσότεροι τήν Έκκλησία γιά έξαναγκασμούς, ένω δέν έχουν τό θάρρος νά θέσουν έαυτούς εκτός Έκκλησίας -ξεκάθαρα καί θαρρετά. Θέλουμε νά έχουμε όνομαστική γιορτή (τό μνημόσυνο τοϋ κάθε Άγίου δηλαδή, όλες οί γιορτές γίνονται τήν ήμερομηνία θανάτου κάθε άγίου), Χριστούγεννα καί Πάσχα, άργία τή Καθαρά Δευτέρα καί τό 15 Αϋγουστο αλλά όχι γιά θρησκευτικούς λόγους. Έ, δέν γίνεται!

Πολλοί «ζορίζονται» μέ τό εκκλησιαστικό πλαίσιο ζωής, αλλά δέν άποφασίζουν νά πāνε στό δημαρχείο γιά γάμους καί βαπτίσεις καί κηδείες... Άκοϋμε γιά «προσηλυτισμό τών παιδιών μας στό σχολεία» καί γίνονται έπιθέσεις στους θεολόγους καί στό μάθημα τους, όταν έμεις οί ίδιοι βαπτίζουμε τά παιδιά μας καί θέλουμε νά κοινωνήσουν Χριστούγεννα καί Πάσχα! Προσηλυτισμός είναι ή πίεση σέ **άλλόθρησκο ή έτερόδοξο** γιά νά γίνει Όρθόδοξος. Δέν μπορείς νά προσηλυτίσεις τόν βαπτισμένο, τόν κατηχείς. Τόν ενημερώνεις τί σημαίνει Όρθοδοξία, γιανί δυστυχώς ζοϋμε μία έποχή πού εἴμαστε όλοι «βαθιά νυκτωμένοι» γιά τό περιεχόμενο τής Όρθόδοξης διδασκαλίας.

Ή ιστορία έχει άποδείξει ότι ή πίεση μόνο αντίδραση έχει φέρει, αλλά ΟΧΙ πίστη. Ή πίστη δέν «φυτεύεται» σέ κανένος τήν καρδιά, είναι ανθρωπίνως άδύνατο· άποτελεἰ έλεύθερη έπιλογή καί έναπόθεση τής άπόλυτης έμπιστοσύνης τοϋ ανθρώπου στόν Θεό. Όσο κι αν πιεστεί κάποιος νά παρευρεθεἰ στό ναό, σημασία έχει πού είναι ό νοϋς του εκείνη τήν ώρα· κι αυτό είναι έξω άπό τόν έλεγχο τοϋ κάθε θεολόγου, είτε τό παραδέχεται είτε όχι. Συνεπώς είναι προσωπική έπιλογή τοϋ καθενός οί θρησκευτικές του πεποιθήσεις· άς ξέρει τούλάχιστον τί άπορρίπτει.

Όμως, άς μήν κρυβόμαστε πίσω άπό τό δάχτυλό μας! Άν εἴμαστε Χριστιανοί Όρθόδοξοι, τί λέει ό θεολόγος πού παραβιάζει τά πιστεύω μας; Άν δέν εἴμαστε, ύπάρχει ή άπαλλαγή.

Βέβαια, ύπήρξαν πρόσφατα καταγγελίες γονέων στό Συνήγορο τοϋ Πολίτη γιά παραβίαση προσωπικών δεδομένων, έπειδή γιά τήν άπαλλαγή

από τὰ θρησκευτικά τούς ζητήθηκε νά δηλώσουν ὅτι δέν εἶναι Ὁρθόδοξοι - ὄχι **τί** εἶναι ὅμως. Πόσοι ἀπό τούς καταγγέλοντες ἔχουν βαπτισμένα παιδιά στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἄραγε; Γιατί τόσα χρόνια οἱ ἀλλόθρησκοι δέν προβληματίζονταν μέ τή διαδικασία, γιατί δέν ντρέπονταν νά ποῦν τήν ἀλήθεια γιά τά πιστεύω τους. Μήπως ὅμως κάποιος πού δέν εἶναι σίγουρος τί πιστεύει καί τί ὄχι, δέν εἶναι ἕτοιμος νά ξεκόψει ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἀλλά κάνει κινήσεις ἐντυπωσιασμοῦ χάριν τῆς μόδας τῆς ἐποχῆς; Οἱ «λόγοι συνείδησης» ὡς αἰτία ἀπαλλαγῆς ἀπό ἕνα μάθημα μποροῦν νά ἰσχύουν καί στά ὑπόλοιπα μαθήματα: τή βιολογία, τήν ἱστορία, τήν ψυχολογία, καί κυριότερα τήν ἔκθεση -πού, μέ αὐτά τά κριτήρια, εἶναι τό πιό «ἐπικίνδυνο» μάθημα γιά ἀλλοτριώση συνειδήσεων. Ὅσοι γονεῖς, λοιπόν, βρίσκουν κάποια μαθήματα νά διαφέρουν ἀπό τίς προσωπικές τους πεποιθήσεις καί ἀντιλήψεις μποροῦν νά ἀρχίσουν νά ζητοῦν ἀπαλλαγή γιά «λόγους συνείδησης». Δέν ἔχουν τό δικαίωμα;

Ὅσον ἀφορᾶ τίς κατηγορίες γιά αὐταρχική/πιεστική συμπεριφορά τῶν καθηγητῶν καί τήν προσπάθεια ἐνοχοποίησης τῶν παιδιῶν, δέν νομίζω ὅτι ὑπάρχει οὔτε μία εἰδικότητα πού νά μὴν ἔχει **καί** ἀκατάλληλους καθηγητές. Πολλοί θά βροῦμε σίς σχολικές μας ἀναμνήσεις ἀπαράδεκτες συμπεριφορές ἀπό φιλόλογους, μαθηματικούς, γυμναστές, κτλ. Γιατί δέν ζητᾶμε τήν κατάργηση τοῦ μαθήματος πού κάνει τό κάθε «στραβόξυλο»; Γιά κάθε «στραβόξυλο», βέβαια ὑπάρχει ὁ σύλλογος καθηγητῶν, ὁ σύλλογος γονέων, ἡ ὑπεύθυνη Διεύθυνση Ἐκπαίδευσης πού μποροῦμε νά ἀναφερθοῦμε γιά νά πάψει ἡ ἀκατάλληλη συμπεριφορά στήν τάξη. Τά παιδιά πιά δέν φοβοῦνται τούς καθηγητές τους καί ἔχουν τό θάρρος νά μιλήσουν ὅπου χρειαστεῖ γιά νά προστατευθοῦν -μέ τή στήριξη τῶν γονέων τους, πολλές φορές καί χωρίς αὐτή.

Δυστυχῶς ὅμως τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν εἶναι πιά στό στόχαστρο τῶν συναδέλφων, μέ πρώτη τήν ΟΛΜΕ πού βιάστηκε νά βγάλει ἀνακοίνωση ὅτι προτείνει τήν κατάργηση τοῦ μαθήματος!

Γιά τήν ἐκπόνηση ἀναλυτικοῦ προγράμματος ὑπάρχουν **εἰδικά μεταπτυχιακά προγράμματα** (π.χ. στή Φιλοσοφική Σχολή Ἀθηνῶν). Εἶναι ἄξιο ἀπορίας ἂν οἱ συνάδελφοι πού ἐκφράστηκαν ὡς συλλογικό(;) ὄργανο -πλήν θεολόγων προφανῶς, ὅπως καί πολυτέκνων σέ ἄλλη στιγμή- ἔχουν παρακολουθήσει κάποιο συναφές πρόγραμμα καί ἐκφράζουν τήν *ἐπιστημονική* τους ἄποψη, ἢ θέλουν νά περιβάλλουν τή δική τους *προσωπική* ἄποψη μέ τό κῦρος τοῦ «συλλογικοῦ» ὀργάνου;

Βεβαίως αὐτή ἡ «ἐπίθεση» δέν γίνεται μόνο σέ αὐτό τό επίπεδο, ἀλλά καί στό καθημερινό: Κάθε συνάδελφος μέ ἐπικριτική διάθεση πρὸς τά κακῶς κείμενα τῆς Ἐκκλησίας, σχεδόν θεωρεῖ χρέος του νά κοροϊδεύει ἢ καί νά μειώσῃ τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν στά παιδιά, εὐκαιρῶς-ἀκαιρῶς. Ἄν ὁ θεολόγος τολμήσῃ νά παρέμβῃ στή διδακτική καί τό περιεχόμενο ἄλλου συναδέλφου, θά «τόν φάνε ζωντανό»... -Γιατί δύο μέτρα

καί δύο σταθμά;

Ὁ κάθε συνάδελφος ὀφείλει νά σέβεται τό μάθημα πού **δέν ἔχει ἐκπαιδευτεῖ νά διδάσκει** καί συχνά δέν εἶναι καθόλου ἐνήμερος γιά τό περιεχόμενό του, ὅπως ζητᾶ τό ἴδιο ἀπό τούς συναδέλφους του, **ἀνεξαρτήτως** εἰδικότητας. Πηγαίνοντας στήν ἐκκλησία μερικές φορές τό χρόνο, χωρίς καμμία μελέτη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Γραμματείας καί Δογματικῆς **δέν** γινόμαστε ἐπαίοντες. Ὅλοι ἔχουμε κάνει φυσική στό σχολεῖο ἀλλά δέν πᾶμε νά τήν διδάξουμε!

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πώς στήν παγκόσμια ἐκπαιδευτική πρακτική τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν/θρησκευτική ἀγωγή κρίνεται ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ (ἀκόμα καί στήν τριτοβάθμια ἐκπαίδευση) γιά τή διαμόρφωση τῆς προσωπικότητας τοῦ ἀνθρώπου, τόσο σέ ἐπίπεδο ἀκαδημαϊκῆς ἔρευνας σέ Ἀμερική καί Εὐρώπη, ἀλλά καί στό πρόγραμμα μαθημάτων τῶν σχολείων. Αὐτό πού διαφέρει εἶναι οἱ παραλλαγές τῆς μορφῆς πού ἔχει (ὁμολογιακό, θρησκευτολογικό, ἠθικό). Ἀκόμα στήν Ἑλληνική πραγματικότητα αὐτά μοιάζουν «ψιλὰ γράμματα»...

Ἀπό ὅσους προβληματίζονται νά παραδεχτοῦν τίς ἀληθινές τους πεποιθήσεις (δέν πιστεύω, ἀλλά εἶμαι/λέω ὅτι εἶμαι Χριστιανός Ὁρθόδοξος!) τίθεται πολύ συχνά τό ζήτημα τῆς κοινωνικῆς κατακραυγῆς, τό ἐπιχείρημα ὅτι θά ἔχουν πρόβλημα στή δουλειά τους, κ.τ.λ., ἀλλά πιά πολλές εἶναι πιά οἱ διαμαρτυρίες *ἐναντίου* τῆς Ἐκκλησίας, παρά τό ἀντίθετο· (ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι πιά συχνά ἀντιμετωπίζεται κάποιος μέ εἰρωνία ὅταν νηστεύει ἢ ἐκκλησιάζεται στίς ἡλικίες ἀπό 55 καί κάτω, παρά ἂν πεῖ ὅτι δέν πατάει πόδι στήν Ἐκκλησία).

Ἀναρωτιέμαι σέ πόσους ἀπό αὐτούς πού λένε ὅτι φοβοῦνται τήν κοινωνική κατακραυγή ἔχει γίνει ἐρώτηση γιά τίς θρησκευτικές τους πεποιθήσεις ὅταν ἔψαχναν/βρῆκαν δουλειά; Παντοῦ ἐργάζονται ἀλλοδαποί, πού σέ συντριπτικό ποσοστό δέν εἶναι Χ.Ο. Μήπως, λοιπόν, τό θρησκευτικό κριτήριό ἔχει ἀτονήσει πάρα πολύ, σέ σχέση ὅπωςδήποτε μέ τό οικονομικό (φτηνά ἐργατικά); Σήμερα δέν εἶναι πιά ἡ κοινωνική κατακραυγή ΤΟΣΟ μεγάλη, ἐκτός κι ἂν ἀναφερθοῦμε στούς συγγενεῖς καί στήν εὐρύτερη οἰκογένεια, πού θά μᾶς «φᾶνε τά αὐτιά» ἂν δέν πᾶμε στήν ἐκκλησία –ἔ, τί νά κάνουμε!

Ἄς βροῦν τό θάρρος ὅσοι δέν συμφωνοῦν μέ τήν Ἐκκλησία καί νά σταθοῦν ξεκάθαροι στούς δικούς τους ἀνθρώπους πρῶτα καί νά ξεκαθαρίσουν τή θέση τους, καί νά πάρουν τή ζωή τους στά χέρια τους. Κι ὅταν γίνει αὐτό, δέν θά τοῦς νοιάζει ἂν ὁ ἱερέας τοῦς πεῖ γιά τήν Χάρη πού παίρνουμε ἀπό κάθε Μυστήριό. Ἡ καταπίεση, λοιπόν, πού νιώθουν, ἔχει νά κάνει περισσότερο μέ τοῦς οἰκογενειακοῦς δεσμούς, πού εἶναι ἄκοποι ὀμφάλιοι λῶροι, παρά μέ τοῦς ἐκκλησιαστικούς.

Πάντα βεβαίως ὑπάρχουν καί οἱ πρακτικές ὄλων ὅσοι φορᾶνε τήν

ταμπέλα “του καλού Χριστιανού” και κάνουν «τέρατα», δίνοντας ξρεισμα και άλλοθι σε όσους θέλουν να αντιπαθούν στην Εκκλησία. Όμως πάντα υπάρχουν αυτοί που παλεύουν να εφαρμόσουν την Όρθοδοξία με ειλικρίνεια, και ουσιαστικά ΑΥΤΟΙ αντιπροσωπεύουν την αληθινή Όρθοδοξία. Που φαίνονται;... Πουθενά. Τους κρύβουν τα μεγαλεία των μεγαλόστομων, ένιστε και μακρυχέρηδων, αλλά υπάρχουν.

Όταν σκέφτομαι την Εκκλησία και ό,τι μπορεί να προσφέρει, έχω στο μυαλό μου πνευματικούς, όχι υλικούς όρους. Αυτοί με κρατάνε κοντά, ΠΑΡΑ όλα αυτά τα κραυγαλέα. Είναι καιρός πια να ξαναβρούμε την πνευματική υπόσταση της Εκκλησίας, που είναι και η μόνη αληθινή και αιώνια, και απέναντι σε αυτήν να πούμε τό μεγάλο ναί ή τό μεγάλο όχι.

Μαριάννα Λαιζηνού

Θεολόγος

ΠΟΙΟΣ ΔΙΑΜΟΡΦΩΝΕΙ ΤΟ ΓΟΥΣΤΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΜΑΣ;

Μησιάζοντας στις μέρες του Πάσχα, οι έταιρειες παρασκευής και έμπορίας παιχνιδιών έπιστρατεύουν τους ειδικούς του μάρκετινγκ και της διαφήμισης σε έναν άγώνα προώθησης των παιδικών ειδών, κυρίως των παιχνιδιών, ελπίζοντας σε αύξηση των πωλήσεών τους, παρά την οικονομική κρίση που διέρχεται και η χώρα μας, συμπαρασυρόμενη από την διεθνή κρίση που ταλανίζει εδώ και αρκετούς μήνες την παγκόσμια οικονομία.

Καθημερινά, λοιπόν, γινόμαστε αποδέκτες μηνυμάτων που προσπαθούν να προωθήσουν, ως επί τό πλεϊστον κακόγουστες λαμπάδες με κρεμασμένες κοϋκλες, ρομποτάκια ή ένα σωρό άλλα τεράστια παιχνίδια, μετατρέποντάς τες από λαμπάδες σε κρεμάστρες παιχνιδιών. Κακόγουστα παιχνίδια, κακόγουστες παιδικές συλλογές ειδών γραφείου που εικονίζουν νεκροκεφαλές, άγριους πειρατές, κόκκαλα και δύσμορφα ρομπότ άπευθύνονται σε μικρά άγόρια ενώ σαχλές κοϋκλες με μοντέρνα κακότεχνα ρούχα και φτηνά φτιασίδια άπευθύνονται σε μικρά κορίτσια. Αυτή είναι η σημερινή μόδα και αυτή διαμορφώνει τό γούστο και την καλαισθησία μικρών και μεγάλων.

Είχα πάει μιά μέρα σε ένα χαρτοπωλεϊο να αγοράσω ένα τετράδιο για ένα μικρό άγοράκι και η πωλήτρια μου έδειχνε όρισμένα τετράδια των όποιων όπου τά έξώφυλλά εικόνιζαν νεκροκεφαλές, μαϋρες και γκρί, άλλα με στρατιωτικά χρώματα και άλλα με κάτι άγριους πειρατές που κράδαιναν

τουφέκια στα χέρια. «Τίποτε πιό παιδικό δέν ἔχετε;» ρώτησα, ἀναλογιζόμενη τό παιδάκι τῶν ἑννέα ἐτῶν πού θά τοῦ ἔδινά ἕνα τέτοιο τετράδιο. Ἡ πωλήτρια μοῦ ἔριξε ἕνα περιφρονητικό βλέμμα καί μοῦ ἀπάντησε κοφτά: «γιά αὐτήν τήν ἡλικία πού μοῦ εἶπατε, αὐτά ὑπάρχουν. Τά ἄλλα εἶναι γιά πιό μικρά παιδιά». Ἀπό μέσα μου μακάρισα τό παιδάκι πού ἔχει διατηρήσει τήν παιδικότητά του στά ἑννιά του χρόνια!

Βγαίνοντας ἀπό τό κατάστημα ἀναρωτήθηκα ποῦ εἶναι ἐκεῖνα τά χαριτωμένα κοριτσάκια πού κάναμε συλλογή κατά τήν παιδική μας ἡλικία, μέ τά ὄμορφα φορεματάκια, τούς τεράστιους φióγκους καί τά χαριτωμένα καπελλάκια;

Οἱ ὄμορφες κουκλίτσες μέ τά καλόγουστα φορέματα καί τά γλυκά χαρακτηριστικά ἔχουν ἀντικατασταθεῖ ἀπό «φτηνές» κοῦκλες μέ ὕφος ἀνάλογο μέ αὐτό πού θέλουμε νά διαμορφώσουμε στά σημερινά κορίτσια, μέ μισά ροῦχα καί ψηλοτάκουνα παπούτσια. Μιά μικρογραφία τῶν μοντέρνων μαμάδων καλεῖ τά κορίτσια νά τίς μιμηθοῦν καί νά γίνουν καί ἐκεῖνα μικρομέγαρα, κακόγουστα ἄτομα, χωρίς προσωπικότητα. Αὐτά τά ἐπιτάσσει ἡ σημερινή μόδα. Ὅλοι τά γνωρίζουμε καί ὄλοι θεωρητικά τά στηλιτεύουμε. Τό ἐρώτημα ὅμως εἶναι ἐμεῖς οἱ γονεῖς, πού λέμε ὅτι προσπαθοῦμε νά ζήσουμε σύμφωνα μέ τό πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, γιατί δέν βοηθοῦμε τά παιδιά νά διαμορφώσουν ὠραῖο γοῦστο καί νά ἔχουν ἀνώτερη ποιότητα ἀπό αὐτή τή «δεύτερη» καί φθηνή πού προβάλλει ἡ σημερινή μόδα; Στηλιτεύουμε τήν μόδα καί τό ἐπίπεδο τῆς κοινωνίας πού τήν υἰοθετεῖ ἀλλά παρατηροῦμε πώς, καί τά δικά μας παιδιά, ἰδίως κατά τήν ἐφηβεία υἰοθετοῦν ἀκριβῶς αὐτή τή νοοτροπία.

Παρατηρεῖται αὐτό γιατί, ὅπως διδασκόμαστε καί στίς σχολές γονέων τῆς ἐνορίας μας, οὔτε ἐμεῖς οἱ γονεῖς πιστεύουμε κατά βάθος ὅτι εἶναι εὔκολο νά διαφέρουμε ἀπό ὅλη τήν κοινωνία, ἀπό τή μόδα, ἀπό αὐτά πού ὁ κόσμος ἔχει καθιερώσει ὡς δεδομένα, μέ ἀποτέλεσμα νά μήν πείθουμε καί τά παιδιά. Μπορεῖ δηλαδή φαινομενικά νά μήν ἀκολουθοῦμε αὐτά πού θέλει ὁ κόσμος, ἀλλά ἡ ψυχή μας δέν τά ἔχει ἀπορρίψει. Αὐτήν τήν ἀντίθεση τῆς πράξης μας ἀπό τήν ἐπιθυμία μας τήν εἰσπράττουν τά παιδιά. Καί ἐνίστε, ὅταν βρισκόμαστε σέ κοσμικά περιβάλλοντα ἀκολουθοῦμε κι ἐμεῖς αὐτήν τήν «δευτέρου ἐπιπέδου» νοοτροπία.

Τά παιδιά, κατά τήν παιδική τους ἡλικία, δέν ἔχουν διαμορφώσει γοῦστο καί δέν ἐκφράζουν προτιμήσεις, ἕως ὅτου λάβουν τά πρῶτα ἐρεθίσματα ἀπό τό σπίτι τους. Ἐπειτα, ἀνάλογα μέ τό πόσο γνήσια καί ἀληθινά εἶναι τά ἐρεθίσματα πού λαμβάνουν ἀπό τό σπίτι, ἀρχίζουν σιγά – σιγά νά τό διαμορφώνουν καί νά κάνουν τίς δικές τους ἐπιλογές, σύμφωνα καί μέ τό χαρακτήρα τους. Εἶναι πολύ ἐνδιαφέρον νά παρακολουθεῖ κανεῖς πώς, ὀρισμένα παιδάκια, προτιμοῦν κάποια χρώματα, σύμφωνα καί μέ τό χαρακτήρα τους, ἄλλα προτιμοῦν κάποια ἄλλα, πάντα βέβαια στά πλαίσια

του ύφους και της καλαισθησίας πού έχουν δεϊ στους γονεϊς τους.

Μεγαλώνοντας όμως αυτά τά παιδιά και επικοινωνώντας μέ άλλα παιδάκια, τά όποια στήν πλειοψηφία τους έχουν διαμορφώσει ένα γούστο σύμφωνα μέ τίς έπιταγές της σημερινής μόδας γιατί αυτό έμαθαν από τό δικό τους σπίτι, αρχίζουν και συγκρίνουν τόν έαυτό τους μέ τά άλλα παιδιά. Η σύγκριση αυτή είναι άνιση βεβαίως, καθώς ένα μικρό παιδάκι συνειδητοποιεί ότι διαφέρει από **όλη** τήν παρέα τών άλλων παιδιών. Άνάλογα τώρα από τό πόσο γνήσια είναι τά κριτήρια πού διαμόρφωσε στό σπίτι του και μέ τό χαρακτηρηρα πού έχει, είτε επιδιώκει νά τροποποιήσει τίς επιλογές του για νά μήν διαφέρει από τά υπόλοιπα παιδιά, είτε συνειδητοποιεί τήν διαφορετικότητά του και είναι περήφανο γι' αυτήν, έπειδή έχει έμπιστοσύνη στους γονεϊς του πού του ένέπνευσαν αυτό τό γούστο κι αυτές τίς προτιμήσεις.

Ένα μικρό κοριτσάκι, πέντε έτών, ειπε στή μαμά του αναφερόμενο στή νηπιαγωγό του: «μαμά, τά ρούχα της δασκάλας μου δέν της κάνουν, της είναι μικρά». Και έξηγησε μέ αποδοκιμαστικό ύφος: «Μέ τήν μπλούζα πού φορούσε σήμερα της φαινόταν ή κοιλιά της!» Είναι προφανές, ότι σέ ένα σπίτι άξιοπρεπών ανθρώπων, όπου ή κοιλιά του καθενός δέν είναι για κοινή θέα, τό κοριτσάκι, βλέποντας κάτι διαφορετικό, είχε τό κριτήριο νά κρίνει και νά καταλήξει στό λογικό συμπέρασμα ότι τά ρούχα της δασκάλας είναι μικρά και όχι φυσιολογικά. Για ένα κοριτσάκι όμως του όποιου ή μητέρα κυκλοφορεί συνεχώς μέ κοντές μπλουζες, τό θέαμα αυτό της φαίνεται έντελώς φυσιολογικό.

Άν λοιπόν, έμεϊς οί γονεϊς δέν γίνουμε γνήσιοι άνθρωποι, άληθινοί, μέ ξεκαθαρισμένο στήν ψυχή μας τό τί ζητάμε μέσα στήν Εκκλησία, πώς μπορούμε νά έλπίζουμε ότι θά πειστούν τά παιδιά μας πώς είναι ώραϊο νά διαφέρει κανείς από τήν ποιότητα πού «πουλάει» ό κόσμος; Άν δέν άντέχουμε έμεϊς οί γονεϊς τή σύγκριση μέ τους άλλους ανθρώπους, άν δέν μπορούμε νά σταθοΰμε στό επίπεδο πού μάς άνεβάζει ή Έκκλησία αλλά θέλουμε και νά ικανοποιούμε τους άλλους για νά γινόμαστε άρεστοί μά νά μάς κάνουν κι εκείνοι παρέα, πώς μπορούμε νά τό άπαιτοΰμε αυτό από τά παιδιά μας;

Τό δύσκολο βέβαια είναι νά διακρίνουμε τό επίπεδο πού μάς καλεί ή Έκκλησία νά ζήσουμε. Σέ αυτό όμως νομίζω ότι μάς βοηθοΰν τά παιδιά τά όποια μέ τήν καθαρότητά τους άποκωδικοποιούν πιό ουσιαστικά τά μηνύματα πού λαμβάνουν, άρκει έμεϊς οί γονεϊς νά μήν τά άποπροσανατολίζουμε μέ τήν δική μας προσωπική σύγχυση.

Μαρίνα Διαμαντή

Σ.Σ.: Η συνεργάτις μας μέ εύσυνειδησία έγραψε και έστειλε τό κείμενό της από τό μαιευτήριο, όπου έφερε στον κόσμο τό πέμπτο παιδί της. Εύχόμαστε στήν οικογένειά της υγεία, φωτισμό και κατά Θεόν προκοπή.

Ὁ Πρωθυπουργός τῆς Αὐστραλίας, Kevin Rudd παγκόσμιο πρότυπο

ΚΑΘΕ ΧΩΡΑ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΕΝΑΝ ΤΕΤΟΙΟ ΗΓΕΤΗ!

Οἱ Μουσουλμᾶνοι οἱ ὁποῖοι ἐπιμένουν νά ζοῦν κάτω ἀπ' τόν Ἰσλαμικό νόμο Sharia (δηλ. οἱ πιό φανατικοί) εἰδοποιήθηκαν ὅτι πρέπει νά ἐγκαταλείψουν τήν Αὐστραλία, γιατί ἡ κυβέρνηση ἔβαλε στό στόχαστρο τούς ἐξτρεμιστές γιά νά προλάβει νά ἐμποδίσει πιθανές τρομοκρατικές ἐπιθέσεις.

Ἰδιαίτερα ὁ πρωθυπουργός τῆς Αὐστραλίας Kevin Rudd ἐξώργισε κάποιους Αὐστραλούς Μουσουλμάνους, ὅταν δήλωσε ὅτι, οἱ πράκτορες πού παρακολουθοῦν μέ κάμερες τά Τζαμιά, ἔχουν τήν ὑποστήριξή του.

Ὁ πρωθυπουργός τῆς Αὐστραλίας δήλωσε:

«ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΟΥΝ, ΟΧΙ ΟΙ ΑΥΣΤΡΑΛΟΙ! Ἄν σᾶς ἀρέσει! Ἐχω κουραστεῖ νά βλέπω αὐτό τό ἔθνος νά ἀνησυχεῖ μήπως προσβάλλουμε κάποια ἄτομα ἢ τήν κουλτούρα τους. Ἄπό τίς τρομοκρατικές ὁμως ἐπιθέσεις στό Μπαλί, ὁ πατριωτισμός τῆς πλειοψηφίας τῶν Αὐστραλῶν βρίσκεται σέ ἔξαρση.

Ὁ τρόπος ζωῆς μας ἔχει διαμορφωθεῖ μέσα σέ δύο αἰῶνες ἀγῶνων, δοκιμασιῶν καί νικῶν ἑκατομμυρίων ἀνδρῶν καί γυναικῶν πού ζήτησαν τήν ἐλευθερία.

Μιλᾶμε κυρίως ΑΓΓΛΙΚΑ, ὄχι Ἰσπανικά, Λιβανέζικα, Ἀραβικά, Κινέζικα, Γιαπωνέζικα, Ρωσικά ἢ ὁποιαδήποτε ἄλλη γλώσσα. Ἐπομένως, ἂν θέλετε νά συγκαταριθμηθεῖτε στά μέλη τῆς κοινωνίας μας, Μάθετε τή γλώσσα.

Οἱ περισσότεροι Αὐστραλοί πιστεύουν στό Θεό. Αὐτό δέν εἶναι κάποια δεξιά Χριστιανικο-πολιτική προώθηση, ἀλλά ἓνα γεγονός, γιατί αὐτό τό ἔθνος θεμελιώθηκε ἀπό χριστιανούς ἄντρες καί γυναῖκες, κι αὐτό εἶναι ἀποδεδειγμένο. Γι' αὐτό καί ἔχουμε κάθε δικαίωμα νά τό δείχνουμε σούς τοίχους τῶν σχολείων μας. Ἄν ὁ Θεός μας σᾶς προσβάλλει, τότε σᾶς προτείνω νά ἀναζητήσετε τό καινούριο σας σπίτι, σέ κάποιο ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου, γιατί ὁ Θεός εἶναι ἀναπόσπαστο μέρος τῆς δικῆς μας κουλτούρας.

Ἐμεῖς εἴμαστε διατεθειμένοι νά δεχτοῦμε τά δικά σας πιστεύω καί νά μή ρωτήσουμε γιατί πιστεύετε ὅ,τι πιστεύετε. Αὐτό πού ζητᾶμε εἶναι

νά δεχτείτε κι έσεϊς τά δικά μας καί νά ζήσετε εϊρηνικά, άρμονικά κι εϋτυχισμένα μαζί μας.

Αϋτή εϊναι ή ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΠΑΤΡΙΔΑ, Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΓΗ, κι ό ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ, καί σās δίνουμε κάθε εϋκαιρία νά συμμετέχετε κι έσεϊς.

Όταν όμως θέλετε νά παραπονιόσαστε, νά γκρινιάζετε καί νά μουρμουρίζετε γιά τή Σημαία Μας, τά Ίδανικά Μας, τή Χριστιανική Πίστη Μας ή τόν Τρόπο τής Ζωής Μας, σās συνιστώ ένθερμα νά έκμεταλλευτείτε μιά άλλη δυνατότητα πού σās παρέχει ή Αϋστραλιανή έλευθερία: ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΦΥΓΕΤΕ.

Άν δέν εϊστε εϋτυχισμένοι έδω, ΦΥΓΕΤΕ! Δέν σās άναγκάσαμε νά έρθετε έδω. Έσεϊς τό θελήσατε. Έπομένως, δεχτείτε τή χώρα πού έσεϊς διαλέξατε ...»

Αϋτή ή λεβεντιά άνήκει σ' ένα έθνος πού έχει μόλις δύο αϊώνες ζωής. Κι ή ζωή του ξεκίνησε μέ τīs άποικίες τών καταδίκων. Ένα μεγάλο μέρος τών καταδίκων τής Εϋρώπης κατέληγε στήν Αϋστραλία, ή όποία ήταν σχεδόν μιά τεράστια φυλακή.

Κι όμως, αϋτοί οι άνθρωποι υπερασπίζονται τήν ταυτότητά τους καί τīs άξίες τους. Οί δικές μας χιλιετίες ζωής, δέν άξίζουν νά τīs υπερασπιστοϋμε; Η δική μας ταυτότητα θά άφεθει νά σβήσει; Έμεϊς δέν έχουμε άντρες σάν τόν πρωθυπουργό τής Αϋστραλίας;

Γιά τήν άντιγραφή καί τόν σχολιασμό

N. B.

Μετανάστευση καί Άσυλο

ΔΕΝ ΕΥΘΥΝΕΤΑΙ Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ ΠΟΥ Η ΕΛΛΑΔΑ ΕΓΙΝΕ ΞΕΦΡΑΓΟ ΑΜΠΕΛΙ

Τό πολυαναμενόμενο Εϋρωπαϊκό Σύμφωνο γιά τήν Μετανάστευση καί τό Άσυλο έπικυρώθηκε άπό τό Εϋρωπαϊκό Συμβούλιο στήν Σύνοδο Κορυφής πού έλαβε χώρα στίς 15 καί 16 Όκτωβρίου στίς Βρυξέλλες. Σέ αϋτό έπισημαίνεται ότι «ή Εϋρωπαϊκή Ένωση ... δέν έχει τούς πόρους ωστε νά υποδεχθει άξιοπρεπώς όλους τούς μετανάστες πού έλπίζουν νά βροϋν μία καλύτερη ζωή έδω. Η κακή διαχείριση τής μετανάστευσης μπορεϊ νά άναστατώσει τήν κοινωνική συνοχή τών χωρών προορισμοϋ τών (μεταναστών)» (σελ. 3). Γι' αϋτό καί υπογραμμίζεται ότι

ή μεταναστευτική πολιτική θά πρέπει νά λαμβάνει ύπ' ὄψιν της «τήν χωρητικότητα ὑποδοχῆς τῆς Εὐρώπης ἀπό πλευρᾶς τῆς ἀγορᾶς ἐργασίας της, τῆς κατοικίας, καί τῶν ὑπηρεσιῶν ὑγείας, ἐκπαίδευσης καί κοινωνικῶν ὑπηρεσιῶν» (σελ. 3).

Τό Εὐρωπαϊκό Συμβούλιο θεωρεῖ ὅτι ἡ κοινή μεταναστευτική πολιτική θά πρέπει νά λάβει ύπ' ὄψιν της τόσο τό συλλογικό συμφέρον τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσης ὅσο καί τίς συγκεκριμένες ἀνάγκες κάθε Κράτους-Μέλους. Ἡ νόμιμη μετανάστευση θά πρέπει **«νά λαμβάνει ύπ' ὄψιν της τίς προτεραιότητες, τίς ἀνάγκες καί τίς χωρητικότητες ὑποδοχῆς πού καθορίζονται ἀπό κάθε Κράτος- Μέλος»** (σελ. 4), ἐνῶ γιά τήν παράνομη μετανάστευση γίνεται λόγος γιά «διασφάλιση ὅτι οἱ παράνομοι μετανάστες ἐπιστρέφουν στίς χῶρες προέλευσης τους» (σελ. 4).

Πιό συγκεκριμένα, τό Εὐρωπαϊκό Συμβούλιο «θεωρεῖ ὅτι ἡ νόμιμη μετανάστευση θά πρέπει νά εἶναι τό ἀποτέλεσμα μίας ἐπιθυμίας ἐκ μέρους τόσο τοῦ μετανάστη ὅσο καί τῆς χώρας ὑποδοχῆς γιά τό κοινό τους ὄφελος» (σελ. 5), ἐνῶ καθιστᾶ σαφές ὅτι **«ἐναπόκειται σέ κάθε Κράτος-Μέλος νά ἀποφασίσει γιά τίς προϋποθέσεις εἰσόδου νόμιμων μεταναστῶν στό ἔδαφος του καί, ὅπου καθίσταται ἀπαραίτητο, νά προσδιορίζει τόν ἀριθμό τους. Ἐάν ὑπάρχουν ποσοστώσεις, μποροῦν νά ἐφαρμοστοῦν σέ συνεργασία μέ τίς χῶρες προέλευσης»** (σελ. 5). Μάλιστα, ὑπενθυμίζεται στά Κράτη-Μέλη ὅτι θά πρέπει νά ἐφαρμόζουν τήν Κοινοτική προτίμηση ἀναφορικά μέ τήν κάλυψη ἀναγκῶν της ἀγορᾶς ἐργασίας τους, διερευνῶντας πρῶτά τήν δυνατότητα κάλυψης τους ἀπό ἐργαζομένους πού προέρχονται ἀπό Κράτη-Μέλη τῆς ΕΕ (σελ. 5).

Ἐπιπλέον, τό Εὐρωπαϊκό Συμβούλιο ἐπισημαίνει ὅτι **«οἱ παράνομοι μετανάστες πού βρίσκονται σέ ἔδαφος Κρατῶν-Μελῶν πρέπει νά ἐγκαταλείψουν αὐτό τό ἔδαφος»** (σελ. 7), ἐνῶ ὑπογραμμίζει ὅτι θά πρέπει νά προτιμᾶται ὁ οἰκειοθελής ἐπαναπατρισμός, ἀλλά καί νά θεσπισθοῦν ἀποτρεπτικές καί σημαντικές ποινές σέ ὅσους ἐκμεταλλεύονται παράνομους μετανάστες (ὅπως π.χ. οἱ ἐργοδότες). Τονίζει μάλιστα ὅτι οἱ ἐκ τῶν ὑστέρων νομιμοποιήσεις δέν θά πρέπει νά εἶναι γενικευμένες, ἀλλά θά πρέπει νά γίνονται μόνον κατόπιν ἐξέτασης κάθε συγκεκριμένης περίπτωσης (σελ. 7).

Τέλος, γιά τό θέμα τοῦ ἀσύλου τό Εὐρωπαϊκό Συμβούλιο ὑποστηρίζει ὅτι θά πρέπει νά ἀναληφθοῦν νέες πρωτοβουλίες ὥστε νά διαμορφωθεῖ ἓνα Κοινό Εὐρωπαϊκό Σύστημα Ἀσύλου, ἀλλά ἐπισημαίνει ὅτι **«ἡ χορήγηση προστασίας καί προσφυγικῆς ιδιότητος ἀποτελεῖ εὐθύνη τοῦ κάθε Κράτους-Μέλους»** (σελ. 11).

* Ἡ μετανάστευση πρὸς τήν χώρα μας μετά τό 1990 δέν ἦταν ἀποτέλεσμα μίας ἐπιθυμίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους γιά ὀργανωμένη εἰσροή μεταναστῶν πρὸς κάλυψη συγκεκριμένων ἀναγκῶν τῆς ἀγορᾶς ἐργασίας, ἀλλά ἦταν ἀποτέλεσμα ἀδυναμίας φύλαξης τῶν συνόρων καί ἀδυναμίας ἐφαρμογῆς μίας πολιτικῆς συστηματικῆς ἀποτροπῆς καί

ἐπαναπατρισμοῦ τῶν παρανόμων μεταναστῶν.

* Οἱ γενικευμένες ἐκ τῶν ὑστέρων νομιμοποιήσεις, στίς ὁποῖες οἱ Κυβερνήσεις τῆς χώρας μας προέβησαν, οὐσιαστικά «ἐπιβράβευαν» τόσο τόν μετανάστη πού εἰσῆλθε παρανόμως στήν χώρα καί τόν διακινητή του, ὅσο καί τόν ἐργοδότη πού τόν χρησιμοποίησε γνωρίζοντας ὅτι παραβιάζει τόν νόμο. Ἔτσι ἔδωσαν κίνητρο καί σέ ἄλλους μετανάστες νά εἰσέλθουν παρανόμως στήν χώρα μέ τήν ἐλπίδα ὅτι κάποια στιγμή καί ἐκεῖνοι θά νομιμοποιηθοῦν.

* Οἱ ἀποφάσεις τους γιά τίς ἐκ τῶν ὑστέρων νομιμοποιήσεις δέν βασίσθηκαν σέ μελέτες οὔτε τῶν προτεραιοτήτων τῆς χώρας μας (π.χ. σέ θέματα ἐθνικῆς ἀσφάλειας, ἐξωτερικῆς πολιτικῆς κ.λ.π.), οὔτε τῶν ἀναγκῶν τῆς ἀγορᾶς ἐργασίας, οὔτε τῶν δυνατοτήτων χωρητικότητας ὑποδοχῆς τῆς Ἑλλάδας ἀπό πλευρᾶς κατοικίας, παροχῶν ὑγείας, ἐκπαίδευσης καί κοινωνικῶν ὑπηρεσιῶν. Γι' αὐτό καί οὐδέποτε ὑπῆρξε ἀναφορά σέ συγκεκριμένο ἀριθμό μεταναστῶν τούς ὁποίους ἡ Ἑλλάδα εἶχε ἀνάγκη καί στούς ὁποίους θά μπορούσε νά παρέχει ἕνα ἀξιοπρεπές ἐπίπεδο διαβίωσης καί κοινωνικῆς προστασίας.

* Οἱ ἐπαναπροωθήσεις παρανόμων μεταναστῶν ὑπολείπονται σημαντικά τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παρανόμως εἰσερχομένων, οὐδέποτε ἔγινε κάποια σοβαρή συζήτηση ἢ μελέτη γιά τήν προώθηση τοῦ ἐπαναπατρισμοῦ μεταναστῶν ἐνῶ καί ἡ ἐκμετάλλευση τῶν μεταναστῶν ἀπό τούς ἐργοδότες συνεχίστηκε οὐσιαστικά ἀπόσκοπη λόγω τῆς ἐλλιπέστατης στελέχωσης τῶν ὑπηρεσιῶν ἐπιθεώρησης ἐργασίας.

Πάντοτε ἡ χώρα μας, ὅπως καί κάθε χώρα μέλος τῆς Ε.Ε., εἶχε τήν δυνατότητα νά ὀρίσει μόνη της τό ἄν χρειάζεται ἢ ὄχι μετανάστες, πόσοι θά ἦταν αὐτοί, σέ ποιούς κλάδους τῆς οἰκονομίας θά ἀπασχολοῦνταν, γιά πόσο χρονικό διάστημα καί ἀπό ποιές χώρες θά προέρχονταν. Τό Εὐρωπαϊκό Σύμφωνο γιά τήν Μετανάστευση καί τό Ἄσυλο παρέχει στήν χώρα μας τήν ἴδια δυνατότητα χάραξης μεταναστευτικῆς πολιτικῆς ἀλλά, ἐπιπλέον, διαπνέεται ἀπό ἕνα μεγαλύτερο πνεῦμα ὑποστήριξης, ἀρωγῆς καί ἀλληλεγγύης ἀπό τήν Εὐρωπαϊκή Ἑνωση πρὸς τά Κράτη-Μέλη. **Γιά νά ἀποδειχθεῖ ὅμως τό Σύμφωνο αὐτό χρήσιμο ἐργαλεῖο θά πρέπει νά ὑπάρξει ἡ πολιτική βούληση τῆς Κυβέρνησης νά χαράξει μία μεταναστευτική πολιτική μέ βάση τό συμφέρον τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν καί μέ γνώμονα τήν ἐθνική ἀσφάλεια καί τήν κοινωνική συνοχή καί ὄχι μόνο γιά τήν - ἀμφιλεγόμενη καί ἀμφισβητούμενη - βελτίωση κάποιων οικονομικῶν δεικτῶν (ἐνῶ ἐπιδεινώνονται κάποιοι ἄλλοι).**

Ἐπάρχει αὐτή ἡ βούληση; Ἡ πρόσφατη συζήτηση στήν Βουλή (13/10) ἔδειξε ὅτι *δέν φαίνεται νά ἔχει ἀντιληφθεῖ τήν οὐσία τοῦ θέματος* καί τίς ἀδυναμίες καί τίς ἀντιφάσεις τῆς πολιτικῆς πού ἀκολούθησε μέχρι τώρα. Μέχρι νά συμβεῖ αὐτό, ἄς μὴν περιμένουμε κάποια κίνηση πρὸς τήν σωστή κατεύθυνση.

Ὁ συντάκτης διατηρεῖ τήν ἀνωνυμία του.

ΙΕΡΑΤΙΚΕΣ ΚΛΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΒΗΜΑΤΟΣ

Τήν Γ' Κυριακή τῶν Νηστειῶν, τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προβάλλει στόν λαό τοῦ Θεοῦ τό μεγάλο Ὑπόργημα τῆς Ἱερωσύνης, γιατί ἡ Ἱερατική διακονία εἶναι πορεία καί διακονία Σταυρική, ἀφοῦ προϋποθέτει ἀκλόνητη πίστη καί πνεῦμα θυσίας.

Στόν Ἱερό Ναό μας, πρὶν τό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ἀναγνώσθηκε ἡ σχετική Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί ἐγίνε συσχετισμός τῶν Ἱερατικῶν

Κλήσεων (δηλαδή τῆς προσκλήσεως τοῦ Θεοῦ πρὸς πιστούς καί εὐλαβεῖς ἀνθρώπους νά προσέλθουν καί νά λάβουν τό χάρισμα τῆς Ἱερωσύνης), μέ τήν διακονία τοῦ Ἱεροῦ Βήματος ἀπό τούς Ἱεροπαίδες κατὰ τήν Θεία Λειτουργία καί τίς Ἱερές Ἀκολουθίες. Τονίσθηκε τό πῶς πρέπει τά παιδιά νά ὑπηρετοῦν τήν Θεία Λατρεία καί ἐν συνεχεία προσφέρθηκαν στά παιδιά δῶρα ὡς ἀνταμειβή γιά τόν ζῆλο τους, τήν προθυμία, τόν κόπο καί τήν εὐλάβειά τους.

Ἱερεῖς καί λαός εὐκνηθήκαμε νά ἀξιῶση ὁ Θεός τά παιδιά αὐτά ἀλλά καί τά ἄλλα, πού ἀπουσίαζαν τήν ἡμέρα ἐκείνη, νά εἰσέλθουν μιά μέρα σπὴν Ἱερωσύνη καί νά διαδεχθοῦν τούς σημερινούς ἐφημερίους στό Ἱερό αὐτό ἔργο.

ΟΣΙΑΚΗ ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΑΤΗΧΗΤΡΙΑΣ ΜΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΣΙΑΚΚΑ

Ανήμερα τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἡ ἐκλεκτὴ συνεργάτης μας στό Νεανικό ἔργο τῆς ἐνορίας μας Αἰκατερίνη Σιάκκα. Ἡ Νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλλη στόν Ναό μας τό μεσημέρι τῆς Παρασκευῆς τῆς 27ης Μαρτίου, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κεντρῶας Ἀφρικῆς κ.κ. Ἰγνατίου. Ἀκολούθησε ἡ ταφή της στό Κοιμητήριο Ζωγράφου.

Ἡ ἀείμνηστος Αἰκατερίνη Σιάκκα ἦταν ὀλοκληρωτικά ἀφιερωμένη στόν Χριστό. Αὐτός ἦταν ὁ Νυμφίος τῆς ψυχῆς της, καί Αὐτόν ἀγάπησε μέ ὅλη της τήν ὑπαρξη. Μέλος τῆς Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος «ΟΙΚΟΔΟΜΗ», ὑπηρέτησε ὡς ἐκπαιδευτικός σέ διάφορα σχολεῖα καί ὡς Κατηγήτρια στήν ἐνορία μας γιά πολλά χρόνια. Ἐκτός ἀπό πολύ καλή Ἐπιστήμων, ὡς ἄριστη Μαθηματικός πού ἦταν, εἶχε προικιστεῖ ἀπό τόν Θεό μέ σπουδαῖα χαρίσματα καί πολλές δεξιότητες. Κυρίως ὅμως καί κατεξοχὴν εἶχε τό βίωμα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καί γι' αὐτό διεκρίνεται γιά τήν βαθιά πνευματικότητα, τήν εὐγένεια τῆς ψυχῆς, τήν λεπτότητα στούς τρόπους καί τήν διακριτικότητα στήν ἐπικοινωνία μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους.

Συνεργάστηκε ἄριστα μαζί μας στό ἔργο τῆς Κατηγήσεως τῆς Νεότητος. Ἀγαποῦσε πολύ τά παιδιά, εἶχε προσωπική σχέση μαζί τους, ἐνδιαφέρον γιά τά προβλήματα καί τίς ἀγωνίες τους. Γι' αὐτό καί τά προσέλκυε κοντά της σάν μαγνήτης, κέρδιζε τήν ἐμπιστοσύνη τους καί κρατοῦσε στενή σχέση μαζί τους καί μετὰ τά μαθητικά τους χρόνια. Πάρα πολλές κοπέλες πού σήμερα εἶναι φοιτήτριες, ἐργαζόμενες, ἢ καί μητέρες, ὠφελήθηκαν πνευματικά ἀπό τήν παρουσία της στό Νεανικό Κέντρο τοῦ Ναοῦ μας.

Ἡ ὑπομονή καί ἡ καρτερία πού ἔδειξε τό τελευταῖο διάστημα, ἀντιμετωπίζοντας τό σοβαρό πρόβλημα τῆς υγείας της, ἀπέδειξαν περίτρανα τήν μεγάλη της πίστη στήν Θεία Πρόνοια. Γι' αὐτό ἀκόμη καί τίς πιό δύσκολες καί ἐπώδυνες στιγμές, μόνο λόγια εὐχαριστίας καί δοξολογίας πρὸς τόν Θεό βγῆκαν ἀπό τό στόμα της.

Μέ δύο λόγια ἡ ἀγαπητή μας ἐν Χριστῷ ἀδελφή Κατερίνα ἦταν ἕνας σπάνιος καί ἐκλεκτός ἀνθρώπος. Σάν ἐνορία τῆς ὀφείλουμε Εὐγνωμοσύνη γιά ὅσα μᾶς προσέφερε. Θά τήν θυμόμαστε πάντοτε καί θά τήν μνημονεύουμε στό

Ἱερό Θυσιαστήριο τοῦ Ἁγίου Νικολάου μαζί μέ τούς εὐεργέτες τοῦ Ναοῦ μας. Γιατί ἡ κατά Χριστόν οἰκοδόμησις καί ὁ πνευματικός ἐφοδιασμός τῶν ἐμψύχων Ναῶν τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι τά παιδιά καί οἱ νέοι μας, εἶναι ὑψιστο καί σπουδαιότατο ἔργο. Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη της.

π. Πασχάλης Γρίβας

Πρός τό Περιοδικό «ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ»

Ελούμε νά σᾶς ἐνημερώσουμε ὅτι στείλαμε τήν παρακάτω Ἐπιστολή Διαμαρτυρίας στήν Ἀρχιγραμματεία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπογεγραμμένη ἀπό πολλούς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι συμφώνησαν μέ τό περιεχόμενό της.

«Μείναμε ἐμβρόντητοι γιά τήν ἀθώωση τοῦ πρώην Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονος πού ἔχει κατασκανδαλίσει μέ αἰσχροτήτες πού ἀκούσανε οἱ πάντες. Δέν στηριχθήκατε οὔτε στή δικαστική ἀπόφαση. Ἐάν ἡ Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας δέν ἔχει τή δυνατότητα νά λύσει ἕνα τόσο ὀφθαλμοφανές πρόβλημα διερωτώμεθα πῶς θά λύσει ἄλλα πῖο σοβαρά προβλήματα!»

Ἡ Γραμματεία μᾶς ἀπάντησε ὅτι παρέλαβε τήν ἐπιστολή καί τήν πρωτοκόλλησε μέ τόν Ἀρ. Πρωτ. 1082-20 Μαρτίου 2009.

Σ' αὐτή τήν αὐθόρμητη ἐνέργεια προβήκαμε ὅταν ἀκούσαμε ἀπό τά Μ.Μ.Ε. γιά τήν ἀπόφαση τῶν 7 Μητροπολιτῶν πού ἀθώωνε τόν πρώην Μητροπολίτη Ἀττικῆς. Ἐάν χρειαστεῖ θά γίνει μεγαλύτερη κινητοποίηση, γιατί ὁ κόσμος ἔχει σκανδαλιστεῖ πολύ μέ αὐτή τήν ἀπόφαση, μάλιστα, ἐν μέσῳ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς πού μᾶς καλεῖ νά καθαρίσουμε τούς ἑαυτούς μας ἀπό κάθε μολυσμό σαρκός καί πνεύματος. Ἐλπίζουμε μέ αὐτή μας τήν ἐνέργεια νά παρακινηθοῦν καί ἄλλοι πιστοί καί νά διαμαρτυρηθοῦν γιά τήν ἀπόφαση τῶν 7 Μητροπολιτῶν. Ἐτσι καί ἡ Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας θά καταλάβει ὅτι ἔχει νά κάνει μέ λογικό ποίμνιο καί ὄχι μέ ἄλογο, τό ὁποῖο θά διαμαρτύρεται ὅταν παραβιάζονται οἱ Ἱεροί Κανόνες: «Φωνή λαοῦ - ὄργη Θεοῦ».

Πολλές ἐρωτήσεις προέκυψαν ἀπό τίς συζητήσεις πού γίνανε.

Ἐνδεικτικά ἀναφέρουμε: 1) Εἶναι πιστοί ἄνθρωποι σάν τόν πρώην Ἀττικῆς; Τότε πῶς ἀκυρώνουν τήν Ἁγία Γραφή πού εἶναι σαφῆς γιά τά πάθη μας! 2) Ποιοῦς θά ἔχουμε γιά παράδειγμα στόν

πόλεμο μέ τά δικά μας πάθη, όταν βλέπουμε αὐτή τήν ἐλαστικότητα
στά ἤθη τῶν ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας; «Ἐάν τό ἄλας μωρανθῆ...»

Εὐχόμαστε καί ἐλπίζουμε ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μας νά
λάβει σοβαρά ὑπ' ὄψιν τόν σκανδαλισμό τοῦ λαοῦ καί νά προβεῖ στίς
δέουσες ἐνέργειες πού προβλέπονται ἀπό τούς Ἱερούς Κανόνες.

Εὐχαριστῶ γιά τή φιλοξενία.

Μέ τιμή

Ἀνθή Α. Τσέλιου

9 Μαρτίου 2009

Αἰδεσιμολογιώτατον
π. Βασίλειον Βολουδάκην

Πατέρα Βασίλειε,

Σᾶς ἀσπάζομαι. Εὐχαριστῶ γιά τή συνεχή ἀποστολή τῆς «ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ
ΕΥΛΟΓΙΑΣ». Εὐχόμαι ἡ «ΚΟΙΝΩΝΙΑ» νά προχωρήσει καί νά δημιουργήσει
ένα Κίνημα ἠθικῆς υγείας.

Τά κείμενά μου εἶναι στή διάθεσή σας. Γράφω τώρα στήν «ΕΥΘΥΝΗ»
(ὅπως πάντα), στήν πολυτονική «ΝΕΜΕΣΙΝ» καί στήν «ΕΣΤΙΑ» κάθε
Παρασκευή.

Εὐχόμαι Καλή Τεσσαρακοστή
καί πᾶν τό καταθύμιον.

Σαράντος Ἰ. Καργάκος

ΕΝΟΡΙΑΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

- * **Δευτέρα Θ. Λειτουργία** θά τελεσθῆ τήν Κυριακή **12 Ἀπριλίου**.
- * **Ρουμανική** Θεία Λειτουργία θά πραγματοποιηθῆ στό Παρεκκλήσιό μας
τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου σίς **5** καί **26 Ἀπριλίου**.

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ομιλίες με σκοπό να βοηθηθούμε στην πνευματική μας ζωή γίνονται στην ένορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωί, μετά την Θ. Λειτουργία, από τις **11³⁰** έως τις **1³⁰** το μεσημέρι, στην Πνευματική μας Έστία (όδος Μαυρομικάλη 96), με γενικό θέμα **«Τό βιβλίο “Έξομολογήσεις” του Άγιου Αύγουστίνου, διάγνωση και θεραπεία τών προβλημάτων τής ανθρώπινης ψυχής».**

Κατά την διάρκεια τής αναπόφευκτης του θέματος γίνεται διάλογος με τους ακροατές.

Πρό τής έναρξης τής ομιλίας παρατίθεται δωρεάν ένα μικρό πρόγευμα προς αναψυχή των προσερχομένων

εϋθύς μετά τή Θ. Λειτουργία.

* Κάθε **ΤΡΙΤΗ 6 - 7** μ.μ. **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ**, με γενικό θέμα: **«Ο Προφήτης Ίερεμίας έλέγχει τήν εποχή μας».**

Η ΣΧΟΛΗ ΓΟΝΕΩΝ γίνεται άμέσως μετά, **7 - 8** μ.μ. Μετά τά πάμπολλα θέματα πού έχουν αναπτυχθεί κατά τά προηγούμενα χρόνια, φέτος συζητούνται έρωτήματα και προβλήματα πού θέτουν οί γονείς.

Υπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** απόγευμα, στο Παρεκκλήσιο του Άγ. Νεκταρίου μετά τόν Έσπερινό και τήν Παράκληση οί όμιλίες έχουν τίτλο: **«Θέματα από τήν Παλαιά και τήν Καινή Διαθήκη».**

Υπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

